

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 242

Onschuldig verdacht

20 Cent

Gij hebt van mij niets te vreezen, mijn vriend.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

ONSchULDIG VERDACHT.

HOOFDSTUK I.

Raffles maakt zijn veldtochtplannen.

Juist op het oogenblik dat John Raffles en zijn vriend Charly Brand de breede deur van het gebouw van de Windsor Club in de Oxfordstreet te Londen wilden binnengaan, van welke beroemde stichting de Groote Onbekende onder den naam van Lord William Aberdeen vice-president pas, hield er een groote, fraaie maar wel wat opzichtige cabriolet voor het gebouw stil.

Het wagentje was bespannen met een prachtigen schimmel.

Het werd bestuurd door een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd met een donker uiterlijk, zwarte borstelige wenkbrauwen en vierkante kaken.

Nog voor dat het lichte rijtuigje goed en wel stilstond was de palfrenier, die met onbeweeglijk gelaat en gekruiste armen op het achterbankje had gezeten, op straat gesprongen en was snel voor het paard gaan staan.

De bestuurder stak de zweep in den koker, wierp er losjes den teugel omheen en klom op zijn beurt van het lichte wagentje.

Onwillekeurig hadden Raffles en Charly Brand het hoofd omgewend.

De blikken van den Grooten Onbekende kruisten zich even met die van den man met het donker gelaat.

Daarop namen zij beiden tegelijkertijd den hoed voor elkander af.

Raffles en Charly waren een weinig teruggetreden.

De eigenaar van het sierlijke voertuig wisselde eeni-

ge woorden met den palfrenier en trad toen snel het gebouw binnen.

Raffles volgde hem een oogenblik met den blik en wendde zich toen tot Charly.

— Hoe vind je hem? Hoe vind je Thomas Potts, ons nieuw lid?

Charly aarzelde even voor hij antwoordde:

— Ik ken hem nog te kort om mij een gegrond oordeel over hem te kunnen vormen, maar ik wil je wel bekennen dat zijn uiterlijk mij geenszins aanstaat! Die donkere oogen zonder glans, die zware rechte wenkbrauwen, die vierkante kaken, wijzen op een ruw en onverzettelijk karakter!

— Zij wijzen ook op wreedheid, mijn jongen! vulde Raffles den zin aan.

Hij wachtte even en vervolgde toen, terwijl hij aanstalten maakte om naar binnen te gaan:

— Weet je wel dat Thomas Potts buitengewoon rijk is?

— Dat zegt men! Trouwens als het anders ware dan zou hij waarschijnlijk geen lid van de Windsor Club kunnen zijn, want hij is geen officier, niet van aede, en geen kunstenaar!

— Juist! Hij is alleen maar rijk!

Raffles wierp nog een blik op de fraaie cabriolet en het prachtige paard en boog toen zijn sierlijk wandelrietje tusschen zijn gespierde vuisten met een uitdrukking op zijn gelaat die Charly veel te denken gaf.

Daarop traden de beide vrienden binnen, gaven hun

overgoed in de vestiaire, die door een bediende in een met goud bestikte uniform werd bewaakt en bestegen toen de prachtige breede trap die naar de verschillende zalen van het Clubgebouw leidden.

Het was ongeveer vijf uur toen de beide mannen de groote conversatiezaal binnentraden.

Er bevond zich daar een vrij groot aantal leden, die voor het meerendeel verdiept waren in de lezing van een of ander tijdschrift of in talloze bladen die in de leenzaal van het groote clubgebouw te vinden waren, waar men niet alleen alle groote Engelsche bladen van alle richtingen aantrof, maar ook alle buitenlandsche bladen van eenige beteekenis.

Men vond er de „Tems”, „de Figaro”, „Het Berliner Tageblatt”, „de Neue Freie Presse”, „De Kölnische Zeitung”, „De Giornale de Italia”, „Novoje Vremja” en verscheidene Spaansche, Noorsche, Belgische en Nederlandsche bladen.

Verscheidene leden stonden op, zoodra zij den vice-president zagen binnenkomen en traden hem tegemoet om hem de hand te reiken.

Thomas Potts had een plaatsje weten te veroveren aan een der ramen waar hij kalm bleef zitten.

Hij had daar een prachtig uitzicht op de Oxfordstreet, waar men reeds hier en daar de lichten in de winkels begon aan te steken.

Nadat de heeren weder hadden plaats genomen, vroeg een der leden, Hamilton geheeten:

— Hebt gij reeds in de ochtendbladen het verslag gelezen van de brutale inbraak die gisternacht bij gravin Collins heeft plaats gehad, mylord?

— Ik moet u bekennen, mijn waarde Hamilton, dat dergelijke lectuur niet tot mijn meest geliefkoosde ontspanning behoort! antwoordde Raffles.

— Maar het was werkelijk een zeer stout stukje, mylord, en zelfs de „Times” staat er vol van! Gij zijt werkelijk geen man van uw tijd als gij geen notitie neemt van dergelijke opzienbarende inbraken!

— In welk opzicht onderscheidde zich deze inbraak van andere gelijke ondernemingen? vroeg Raffles kalm.

— Wel, mylord, ten eerste is er geen spoor van den dader ontdekt!

— Waarschijnlijk komt dat, omdat hij er geen heeft achtergelaten, merkte Raffles lakoniek op.

— Gij schijnt dat niet zoo bijzonder te vinden, mylord, antwoordde Hamilton. Maar ik maak een soort studie van dergelijke misdaden en ik kan u verzekeren

dat het slechts zeer zelden voorkomt dat een inbreker zich niet verraadt door een of ander spoor!

— Dan is het een onhandig inbreker! liet zich nu een stem van het andere einde van de zaal hooren.

Het was Thomas Potts die deze woorden uitgesproken had.

Aller oogen wendden zich in zijn richting.

Hamilton keek hem verbaasd aan.

— Ik kan het niet met u eens zijn, mijn waarde, zeide hij toen. Want het is bij de politieautoriteiten zeer goed bekend dat zelfs bekwame dieven en inbrekers vroeg of laat, maar meestal vroeg, een of andere onhandigheid begaan, waardoor zij in de val loopen. Ik spreek natuurlijk niet van uitzonderingen zoals de befaamde John Raffles er een is!

— Ik geloof niet aan het bestaan van dien beroemden Raffles, klonk het rustig uit den mond van Thomas Potts.

Nu ging er een algemeene kreet van verbazing in de groote conversatiezaal op.

— Wat? gelooft gij niet aan het bestaan van John Raffles?

— Zijt gij dan een vreemdeling in Jeruzalem?

— Men kan wel zien dat gij nog niet lang te Londen woont!

— Hebt gij dan nog nooit met ons lid Fileas Baxter gesproken, den hoofdinspecteur van politie?

— Neen, ik heb die eer en dat genoeg nog niet gehad, antwoordde Potts kalm.

— Dat moet ook wel zoo zijn, riep Hamilton uit. Want als dat wel het geval geweest ware, dan zoudt gij wel anders spreken!

— Hoe zoo? vroeg Potts.

— Wel, Baxter heeft eenige bittere jaren van zijn leven besteed aan pogingen om den Grooten Onbekende — zoo wordt hij genoemd — in handen te krijgen!

— En is hem dat nooit gelukt?

— Ja zeker! Drie of viermalen, misschien zelfs wel vijf malen heeft hij John Raffles in zijn macht gehad, enkele keeren heeft die beroemde gentleman-inbreker zelfs eenige uren in een gevangenis doorgebracht — maar langer dan een dag nooit!

— En waarom niet als ik vragen mag? vervolgde Potts terwijl hij een nieuwe sigaret opstak.

— Omdat hij dan strijk en zet ontvlucht was!

Een korte stilte volgde op deze woorden.

Potts bekeek zijn nagels, deed een langen trek aan zijn sigaret en zeide toen schouderophalend:

— Het spijt mij dat ik het u moet zeggen — maar dan is uw politie geen knip voor den neus waard!

— Dat kunt gij gemakkelijk zeggen! riep Hamilton uit, maar gij zoudt misschien wel anders oordeelen, als gij, zooals ik, een bijzondere studie van de Londen-sche inbraken en meer in het bijzonder van die van John Raffles zoudt hebben gemaakt. Want dan zoudt gij in de bladen de mededeelingen hebben kunnen lezen van de bijna bovennatuurlijke wijze waarop de gentleman-dief er telkens en telkens opnieuw in is geslaagd zich uit de handen van de politie te bevrijden! Als het iemand anders betrof, dan zou ik bijna in de verzoeking komen zijn wijze van ontvluchting geniaal te noemen!

Raffles had zwijgend en met een vagen glimlach op de lippen naar dit korte gesprek geluisterd.

Nu mengde hij zich er in met de opmerking:

— Als mijnheer Potts hier wat langer vertoeft zal hij ongetwijfeld wel anders gaan spreken!

— Hij zou reeds anders spreken, mylord, als hij slechts de verslagen in de ochtendbladen had gelezen!

— Waarom denkt gij dat? vroeg Potts langzaam.

— Wel, uit alles blijkt zonneklaar dat deze inbraak gepleegd is — ik zou bijna willen zeggen „gecomponeerd” door John Raffles in eigen persoon!

— En denkt de politie er evenzoo over? vroeg Potts op spottenden toon.

— Juist zoo, mijn waarde!

— En welke zijn dan de aanwijzingen waaruit zou moeten blijken dat hier de langgezochte John Raffles aan het werk is geweest?

— Dat zal ik u zeggen. Ten eerste heeft men geen enkel spoor van braak aan een der deuren weten te vinden, die tot het huis van gravin Collins toegang geven.

— Dan zal de inbreker door een raam zijn binnengekomen! zei de Potts schouderophalend.

— Ik vraag u verschooning — de ramen zijn allen gesloten en van de blinden voorzien gevonden!

— Dan is de inbreker natuurlijk met een valschen sleutel binnengekomen!

— Ongetwijfeld, mijn waarde Potts! Gij schijnt dat niet zoo bijzonder te vinden, maar de politie denkt er anders over! De inbreker heeft een zijdeur met een nagemaakten sleutel geopend, en daarop met onvergelykelijke handigheid den zwaren koperen ketting weten los te maken, waarmede de deur van binnen gesloten was. Toch was er noch op dien ketting, noch op het koperen beslag van de deur ook maar een enkel krasje te bekennen.

— En verder? bromde Potts.

— Verder is de deur van de partikuliere werkkamer

der gravin, waar de brandkast stond, op dezelfde bekwame wijze geopend, ofschoon zij met een geheint slot is afgesloten. John Raffles had eenvoudig het geheele paneel met een bijzonder werktuig uit de deur gezaagd! Ten slotte heeft hij de brandkast weten te openen, zooals gij of ik een sardinenblikje openmaken! En dat alles heeft hij in minder dan anderhalf uur tijd moeten verrichten, want de gravin was juist dien avond zeer laat opgebleven. Zij verzekerde dat zij zelve om bijna twee uur in den nacht alles heeft gesloten en pas om drie uur in slaap kon komen! En weet gij wat het fraaiste van de zaak is?

— Laat eens hooren!

— De gravin vond den volgenden morgen naast haar opengesneden brandkast een zeer fraaien en grooten bouquet witte rozen met een briefje er bij, onderteekend John Raffles, waarin deze, nota bene in zeer goede taal, haar zijn verontschuldiging aanbiedt wegens zijn ongevraagd bezoek en als reden daarvoor opgeeft, dat hij een betere wijze kent om haar buitengewoon groot kapitaal te besteden dan zij zelf!

Thomas Potts had zwijgend geluisterd.

Hij draaide nu eenige oogenblikken aan zijn zwarte snorren en hernam toen kortaf:

— Gij moet het mij ten goede houden, mijn waarde Hamilton, maar toch geloof ik nog steeds niet aan het bestaan van dien John Raffles. Men zal hier wel te doen hebben met een dievenbende die uit verscheidene leden bestaat, en die zich van dezen naam bedienen om de politie voor den gek te houden.

— Denkt gij dat, riep Hamilton op verontwaardigden toon. Gij zoudt wel anders spreken als John Raffles een nachtelijk bezoek bij u kwam brengen.

— Dat zal hij niet doen! bromde Potts met een dreigenden blik in zijn oogen. Ik verzeker u dat men mijn huis niet zoo gemakkelijk binnenkomt als ik het niet wensch!

Met deze woorden scheen Potts het gesprek als afgedaan te beschouwen.

Hij nam een blad op en verdiepte zich in de lezing daarvan.

Hamilton had de schouders opgehaald.

Hij liet zijn stem dalen toen hij tot Raffles zeide:

— Hij mag wel voorzichtig zijn! De Grootte Onbekende is een machtig persoon! Hij beschikt over middelen die aan bovennatuurlijke machten doen denken! Het is al eens meer voorgekomen dat personen die er op blufden dat men bij hen nimmer zou inbreken omdat zij te goed beveiligd waren, reeds den volgenden nacht een

bezoek van den geheimzinnigen gentleman-inbreker kregen.

— Hij zou niet meer dan zijn verdiend loon krijgen! zeide Raffles glimlachend. Ik ben het volkomen met u eens als gij zegt dat men een man als John Raffles niet moet tarten, zelfs niet in de verte!

Het gesprek nam nu een andere wending en spoedig schenen allen het voorgevallene te hebben vergeten.

Het was bijna zeven uur toen Raffles en Charly aanstalten maakten om te vertrekken.

Zij zouden dien avond in het Carlton Hotel dineeren.

Toen zij de weelderig ingerichte dineerzaal passeerden zagen zij aan een der tafeltjes Thomas Potts zitten, die zich te goed deed aan een uitgezochten maaltijd.

— Is Potts ongetrouwd? vroeg Charly zachtjes.

— Wel neen, hij heeft een nog vrij jonge schoone vrouw naar ik hoor.

— Laat hij die dan alleen dineeren?

— Dat schijnt zoo! zeide Raffles.

De beide vrienden daalden nu de trap af en lieten zich hun overgoed aangeven.

Buiten stond een fraaie, blauw gelakte auto op hen te wachten.

Een reusachtige chauffeur zat achter het stuurrad. Raffles scheen in beraad te staan.

— Waar wachten wij eigenlijk op? vroeg Charly. Waarom stappen wij niet in?

— Omdat — ik geloof dat ik mijn plannen voor vanavond zal wijzigen!

— Wij gaan dus niet naar het Garrick Theater?

— Neen — wij hebben Romeo en Julia al vaker gezien en wij kunnen er later wel eens naar toe gaan.

— Wat ben je dan eigenlijk van plan?

— Ik wil mij vanavond eens bij Thomas Potts aansluiten!

— Waarom?

— Omdat ik wat intiemer met hem bekend wil worden!

— Met welk doel in 's hemels naam?

— Met een tweeledig doel!

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde toen:

— Ten eerste om hem van een deel van zijn overtolligen rijkdom te ontlasten en ten tweede — om hem het bluffen en de betweterij af te leeren.

HOOFDSTUK II.

Raffles werkt zijn plan uit.

Den volgenden dag omstreeks elf uur in den morgen wandelden Raffles en Charly in den zeer grooten tuin, die wel een park mocht heeten, en die zich uitstreckte achter de prachtige villa welke Lord Aberdeen aan de Regentstreet bewoonde.

Zij waren in een levendig gesprek verdiept.

— Geloof je dat Potts werkelijk hier zal komen? vroeg Charly.

— Waarom zou hij niet? Ik heb dadelijk gezien, dat de man een bijzondere voorliefde heeft voor fraaie oude wapenen en ik geloof wel dat mijn verzameling gezien mag worden.

— En als hij komt?

— Dan is de burgerlijke beleefdheid dat hij mij op zijn beurt uitnoodigt.

— En denk je dat dat voldoende is om de inrichting van zijn huis te kennen?

— Neen, dat is natuurlijk niet voldoende, maar als

wij het wat handig aanleggen, dan zullen wij wel vaker bezoekers in zijn huis zijn!

— Wat is eigenlijk zijn beroep?

— Ik geloof niet dat hij nog werkt! zeide Raffles met een minachtend schouderophalen. Hij moet vroeger schatten hebben verdiend als beursmakelaar.

— Waar woont hij ergens?

— Hij bewoont een zeer fraai huis in Rochester Row.

— Dat is hier toch niet ver vandaan.

— Met de auto omstreeks vijf en twintig minuten rijdens!

— Ken je zijn vrouw?

— Ik heb haar nooit gezien, maar ik wil je wel bekennen dat zij mij minder interesseert! Potts zelf boezemt mij ook geen belang in. De hoofdzaak is dat zij zeer rijk zijn, dat hij als gierig te boek staat, en dat hij zijn rijkdom aldus op een geheel verkeerde manier gebruikt. Ik weet wel, dat de door mij toegepaste me-

thode weinig gebruikelijk is en dat de deftige Londe-
naars, die nu zoo trotsch zijn op mijn bekendheid, mij
aanstonds den rug zouden toekeeren als zij wisten op
welke bijzondere wijze ik de maatschappij tracht te reor-
ganiseeren, maar dat kan mij weinig schelen! Ieder
doet goed op zijn manier, en als de rijken weigeren de
vreeselijke ellende in deze stad te helpen verzachten,
dan zal ik hen daartoe op mijn manier dwingen.

Raffles' oogen schitterden terwijl hij deze woorden
sprak.

Zijn gelaat was bleek geworden en hij klemde nu de
lippen dicht op elkaar.

Geruimen tijd liepen de beide vrienden zwijgend
naast elkander voort.

Toen hernam Raffles op scherpen toon:

— Binnen een week moeten de voorbereidselen ge-
eindigd zijn! Je weet dat ik niet van treuzelen houd!
Potts heeft het gewaagd te twijfelen aan de bekwaam-
heden van John Raffles, ja zelfs aan zijn bestaan en hij
zal spoedig tot het inzicht moeten komen dat men den
Grooten Onbekende niet straffeloos hoont.

Juist had hij deze woorden gezegd toen uit de villa
haastig een oude bediende met wit haar kwam toeloo-
pen.

Het was Gaston, de trouwe kamerbediende van den
Grooten Onbekende.

— Ik geloof, dat onze bezoeker daar al is, mompelde
Raffles.

Inderdaad, Gaston kwam het bezoek van Thomas
Potts aankondigen.

Hij wachtte in het kleine ontvangstsalon.

Raffles en Charly begaven zich naar de villa en tra-
den haar langs een achterdeur binnen.

Spoedig hadden zij de ontvangzaal bereikt.

Potts stond op, toen hij de deur hoorde open gaan.

Lord William Aberdeen begroette zijn bezoeker met
de voornamte, die den edelman eigen was.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, dat ik wat
vroeg ben gekomen, begon Potts, maar ten eerste was
ik zeer nieuwsgierig naar uw fraaie wapenverzameling,
waarvan ik reeds zooveel heb hooren vertellen en ten
tweede moet ik reeds over een uur naar een mijner be-
zittingen vertrekken, om een bespreking met mijn rent-
meester te hebben.

— Gij behoeft u niet te verontschuldigen, mijn waarde
heer, zeide Raffles met een afwerend gebaar. Ik zelf zou
niet anders gehandeld hebben. Wees dan zoo goed mij
te volgen, dan zal ik u mijn verzameling toonen.

Hij opende de deur voor zijn bezoeker, en ging hem

met Charly voor naar een groote zaal op de tweede ver-
dieping die als een soort museum was ingericht en waar
zich niet alleen een verzameling van de schoonste wa-
pens bevond, maar ook een collectie meerendeels zeer
oude kunstvoorwerpen, waarop menig gemeentelijk mu-
seum jaloeersch zou zijn geworden.

De bezoeker slaakte een kreet van bewondering toen
hij de prachtige wapens zag.

Zij waren allen voorzien van een kaartje, waarop het
land van herkomst, de ouderdom en vaak ook de
naam van den wapensmid geschreven stond.

Ruim een uur vertoefde Potts in deze zaal, maar toen
hij eindelijk zijn horloge raadpleegde viel hij verschrikt
uit:

— Als ik mij niet haast, zal ik mijn trein nog missen
en ik mag bovendien niet langer misbruik maken van
uw vriendelijkheid, Mylord.

— Maar gij hebt nog niet de helft gezien, waarde
heer. Beloof mij dan dat gij nogmaals zult terugkomen.

— Gaarne Mylord. Maar beloof mij dan op uw beurt
dat gij mijn kleine verzameling ook eens komt bezich-
tigen. Het klinkt bijna ongelooflijk, maar ik meen toch
nog eenige oude wapenen uit Achter-Indië te bezitten,
benevens eenige van de allervroegste Fransche vuurwa-
penen, welke ik hier niet aantref.

— Ik neem uw uitnodiging gaarne aan, antwoordde
Raffles.

— Morgenmiddag misschien? vroeg Potts.

Raffles scheen even na te denken en antwoordde
toen:

— Afgesproken! Morgenmiddag kom ik uw verzame-
ling bezichtigen. Ik moet er echter zeker van zijn dat ik
u geen overlast berokken.

— In het minst niet, Mylord. Integendeel, uw komst
zal voor mij een groote onderscheiding zijn.

De bezoeker nam nu haastig afscheid.

Raffles keek eenigen tijd zwijgend naar de deur waar-
door hij verdwenen was.

Toen zeide hij hoofdschuddend:

— De vierkante kaken en die zonderlinge rechte
wenkbrauwen van dien man bevallen mij hoe langer
hoe minder. Hij heeft somtijds merkwaardig veel van
een roofdier. En nu zullen wij onze paarden eens laten
zadelen, beste jongen, want onze wandelrit in Hyde-
park mag er in geen geval bij inschieten.

Den volgenden dag, des middags, lieten Raffles en
Charly zich naar de Rochester Row rijden, in de prach-
tige blauwe auto, die in geheel Londen bekend was.

— Een mooi oud huis, bromde Raffles, toen de auto ten slotte stilhield voor de deur van een fraai heerenhuis uit het begin van de 18e eeuw.

— Maar de deuren en de vensters zien er stevig uit, Edward.

— Ongetwijfeld. Op die stevige deuren en vensters grondvest Potts zeker zijn vaste overtuiging dat men in zijn huis nimmer zal kunnen binnendringen buiten zijn wil. Ik hoop hem spoedig van het tegendeel te overtuigen.

Henderson was van zijn wagen geklommen en had nu aangebeld.

De deur werd geopend door een deftigen huisknecht.

— Is uw meester thuis? vroeg Henderson.

De huisknecht knikte.

— Wien moet ik aandienen? vroeg de man met een blik op de fraaie auto.

— Lord William Aberdeen en zijn secretaris, mijnheer Charly Brand.

— Mylord wordt verwacht, zeide de bediende. Verzoek uw meester slechts binnen te komen.

Henderson ging het portier van de auto openen en even later traden de beide mannen de ruime vestibule van het huis binnen.

Bijna aanstonds trof hen de haast plechtige stilte die hier heerschte.

In het geheele huis was geen gerucht hoorbaar.

De bediende scheen wel op vilten zolen te loopen, want er was bijna niets van zijn voetstappen te hooren, toen hij zich verwijderde, na de bezoekers in een ruimen ontvangtsalon te hebben gelaten.

Bijna tien minuten bleven Charly en Raffles alleen.

Zij hadden dus ruimschoots gelegenheid de prachtige, maar ongezellige inrichting van het groote vertrek te bewonderen en ook konden zij nu de drukkende stilte opmerken die in het geheele groote huis scheen te heerschen.

— Ik geloof waarlijk dat men ons laat wachten, merkte Raffles ten slotte op, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste.

— Inderdaad, het heeft er veel van, beaamde Charly. En toch beweerde die fraai uitgedoste knecht, dat zijn meester ons verwachtte.

Juist op dit oogenblik ging de deur weder open en trad Thomas Potts het vertrek binnen.

Raffles, die een uitnemend gelaatskenner was, zag aanstonds, dat zijn gastheer zich in een tamelijk opgewonden gemoedstoestand bevond.

Zijn gelaat was hoogrood gekleurd, zijn oogen had-

den een ongewonen glans, en zijn neusvleugels trilden.

Toch deed hij blijkbaar al zijn best, niets van zijn opgewondenheid aan zijn bezoekers te laten merken.

Hij trad haastig op Raffles toe en stak hem de hand toe.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, dat ik u eenige oogenblikken heb laten wachten, Mylord, zeide hij met een stem, waarin een scherpe klank lag, maar een zeer dringende bezigheid hield mij langer op dan ik wel gewenscht had.

— Gij zijt dus niet zoo geheel zonder werkzaamheden, als ik mij wel eens heb laten vertellen, zeide Raffles op gekscherenden toon, terwijl hij Potts doordringend aanzag.

— Heeft men u dat gezegd, Mylord? vroeg Potts. Dan heeft men toch niet geheel en al de waarheid gesproken, want van tijd tot tijd houd ik mij nog wel eens op met financieele transacties — wel te verstaan, als ik er zoo goed als zeker van kan zijn, dat zij mij voordeel zullen opleveren.

Hij liet een schrill lachje hooren, dat vreemd klonk uit zijn breede borst, en wendde zich toen tot Charly.

— Het verheugt mij, dat gij Mylord vergezeld hebt, mijnheer Brand. Houdt u ook van wapens?

— Bijzonder veel, mijnheer Potts.

— Wees dan zoo goed van mij te volgen. Ik waarschuw u echter dat gij in mijn huis geen afzonderlijke zaal zult vinden waar ik mijn verzameling heb ondergebracht. Misschien zal ik daar later nog wel eens toe overgaan, maar voor het oogenblik bevindt zich mijn kleine collectie in mijn werkkamer.

— Ik ben er zeker van, mijnheer Potts, dat deze omstandigheid zeker geen invloed zal uitoefenen op de hoesdanigheid van uw verzameling, zeide Raffles met een hoffelijke buiging.

De drie heeren verlieten het vertrek.

Raffles en Charly zetten hun oogen goed open.

Geen enkele bijzonderheid van den weg dien zij nu volgden ontging aan hun scherp blik.

Zij betraden eerst weder de vestibule en bestegen toen een breede eikenhouten trap, die naar een soort gaanderij voerde welke blijkbaar over de geheele breedte van het huis voerde.

Op deze gaanderij kwamen verscheidene gangen uit, benevens een viertal deuren.

Een daarvan was juist tegenover de vestibule gelegen.

Toen zij haar passeerden stond Raffles even stil en keek bewonderend naar het prachtige oude snijwerk

waarmede de zware eikenhouten deur versierd was.

— Een fraaie deur, zeide hij, met een blik op Potts, die voor hem uit liep.

— Zij behoort bij het boudoir van mijn vrouw, antwoordde deze kortaf.

— Waarschijnlijk is het geheele vertrek in overeenstemming met deze kostbare deur? ging Raffles voort.

Potts scheen even met zijn antwoord te aarzelen.

— Het is inderdaad een zeer fraai vertrek, Mylord, en, als gij er soms belang mocht in stellen.....

— Ik stel zeer veel belang in alle oudheden, mijn waarde heer, en vooral in meubelen en betimmeringen. Maar misschien is mevrouw daar binnen en ik zou haar tot geen prijs willen storen.

— O, wat dat betreft..... merkte Potts op onverschilligen toon op.

Reeds was hij op de deur toegetreden en klopte aan en draaide de kruk van de deur om.

— Jane, ik heb twee vrienden op bezoek, die zeer gaarne je vertrek eens zouden zien. Wij storen je toch niet, hoop ik? hoorde Raffles zijn gastheer zeggen.

Er volgde geen antwoord.

Maar blijkbaar had de vrouw des huizes toestemmend geknikt, want Potts wierp de deur open en riep op luiden, geforceerd jovialen toon:

— Wees zoo goed binnen te treden, heeren.

Charly en Raffles traden binnen.

Zij bevonden zich in een vrij groot vertrek met twee groote ramen, die uitkwamen op een breed balkon en uitzicht gaven op den tuin, die zich achter het huis uitstrekte.

Het vertrek had een vrij streng uiterlijk, door de hooge lambriseeringen van donker eikenhout die zich tot op manshoogte langs de wanden uitstrekten en door de zware bronskleurige gordijnen voor de ramen.

Eigenlijk was het volstrekt geen boudoir zooals men zich dat voor een nog jonge getrouwde vrouw voorstelt.

De meubelen waren zeer oud en voor het meerendeel van glimmend gewreven mahoniehout, hetgeen er ook al niet toe bijdroeg de kamer een vriendelijker uiterlijk te geven.

Het eenige vroolijke in dit deftige, ja bijna sombere vertrek was een fraaie piano van lichtkleurig Slavonisch eikenhout, overdekt met een schelkleurige sjale, waarop een prachtige Sevrevaas vol donker roode rozen geplaatst was.

Dicht bij een der ramen had de vrouw des huizes gezeten, verdiept in de lezing van een boek, en die aanstonds opstond toen zij de bezoekers zag binnentreden.

Zij bleef echter voorloopig onbeweeglijk op dezelfde plek staan.

Het eerste wat Raffles in Jane Potts opviel was de buitengewone bleekheid van haar gelaat, een bleekheid die des te meer trof door de groote zwarte oogen, onder de fraai gewelfde fluweelen wenkbrauwen.

Raffles meende nog nimmer zulk een wit strak gelaat te hebben gezien.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in het groote sombere vertrek.

Raffles liet zijn blikken snel van Potts naar diens jonge vrouw gaan.

En aanstonds schoot het door zijn hersens: „Er heeft hier zoeven een huiselijke twist plaats gehad.”

Hij was de eerste die het woord nam.

— Mevrouw, wij vragen u duizendmaal verschooning dat wij u aldus, op zulk een ongewone wijze komen lastig vallen, begon hij met zijn warme diepe stem. Gij moet weten dat ik een bijzonder groot liefhebber ben van fraaie oudheden en dat de deur van dit vertrek aanstonds mijn aandacht trok. Mijnheer Potts, die wel zoo goed is ons zijn wapenverzameling te toonen, verklaarde dat het geheele vertrek met deze deur overeenstemde en wakkerde aldus bij mij den lust aan het van binnen te bezichtigen. Ik zou het mij zelf echter nooit vergeven indien het mij mocht blijken dat wij u tot last zijn.

— Verontschuldigd u niet, mijnheer, zeide Jane Potts met een matte klanklooze stem. Wat mijn echtgenoot doet is natuurlijk welgedaan! voegde zij er met een raadselachtig glimlachje aan toe. Maar nu gij toch hier zijt, zal hij zich ongetwijfeld wel de moeite willen geven mij aan u voor te stellen.

De jonge vrouw had dit alles langzaam en blijkbaar zonder eenigen nadruk gezegd.

En toch meende Raffles iets in haar stem te hooren dat hem een snellen blik met Charly Brand deed wisselen, iets schrijnends, bijtends, dat een scherp opmerker als hij vast niet kon ontgaan.

Nu pas scheen Potts zijn verzuim te bemerken.

— Verschooning, lieve, zeide hij op zoetsappigen toon. Hoe zou ik zooiets kunnen vergeten! Ik wilde juist de namen van mijn bezoekers genobemd hebben.

Hij wees beurtelings op Raffles en Charly en zeide:

— Lord William Aberdeen — mijnheer Charly Brand, zijn secretaris!

En daarna met een gebaar op zijn vrouw:

— Mijn echtgenoot!

Raffles en Charly maakten een diepe buiging.

Jane Potts keek hen beiden onderzoekend aan.

Ook lag er iets als verbazing in haar blik.

Toen zeide zij langzaam:

— Ik ben nog niet lang hier in Londen, Mylord, maar ik heb uw naam reeds herhaaldelijk in een zeer gunstigen zin hooren noemen! Gij moet een waar wel-doener der menschheid zijn! Het verheugt mij zeer u

hier te zien. Eigenlijk had ik alles eerder verwacht dan...

Zij voleindigde den zin niet, maar wierp een snellen blik op haren echtgenoot, dien Raffles niet ontging.

En Raffles las in haar oogen als in een open boek: „Het verbaast mij dat een man als Lord Aberdeen in dit huis komt!”

HOOFDSTUK III.

Toeberheidselen.

Thomas Potts had de onvoleindigde opmerking van zijn jonge vrouw met een licht schouderophalen beantwoord.

Daarop zeide hij:

— Lord Aberdeen is vice-president van de Windsor Club, waarvan ik onlangs lid ben geworden. Hij heeft zelf een zeer schoone wapenverzameling die ik gisteren bezichtigd heb en vandaag komt hij de mijne in oogenschouw nemend

Weer heerschte er een kortstondig stilzwijgen.

Toen hernam Jane:

— Ik hoop van harte, Mylord, dat gij het bij dat eene bezoek niet zult laten en dat gij u zult herinneren, dat de bezitter van die wapenverzameling in dit huis een echtgenoot heeft, die niets liever verlangt dan u onder haar vrienden te mogen tellen — die niet veel in aantal zijn.

Raffles maakte een zwijgende buiging.

Hij had zijn blik nog bijna niet van het witte gelaat der jonge vrouw afgewend.

Het leek als uit marmer gehouwen te zijn.

En hij vroeg zich af, wat er wel voor gedachten omgingen achter dat blanke, hooge voorhoofd, dat wel een met zeven zegelen gesloten boek leek te zijn.

— Gij belooft mij dus, dat gij uw bezoek zult herhalen, Mylord?

— Gaarne, mevrouw, antwoordde Raffles met groote hoffelijkheid.

— Dan zult gij mij nu wel veroorloven, mijne heeren, afscheid van u te nemen, hernam de jonge vrouw. Ik wil het niet verbergen, dat ik aan een hevige hoofdpijn lijd en als gastvrouw een zeer slechts figuur zou slaan. Ik geloof, dat een weinig rust mij zeer goed zal doen.

Bezichtig op uw gemak dit vertrek zoo lang gij wilt. Tot wederziens!

Met een bevallig gebaar reikte zij Raffles en Charly de hand.

Het volgende oogenblik had zij het vertrek verlaten, geruischloos als een schim.

Nog eenmaal wendde haar bleek gelaat zich bij de deur om en toen verdween het.

Raffles wendde zijn blikken naar het gelaat van zijn gastheer.

Tot zijn verbazing zag hij daar nauwelijks verborgen haat en woede op.

Thomas Potts had beide vuisten gebald en keek naar de deur waardoor zijn vrouw zooeven was verdwenen.

Maar aanstonds wijdde hij zich weder aan zijn bezoekers.

Hij geleidde hen door het vertrek, wees hen op de oude gobelins, op de kostbare lambriseering, de ouderwetsche stoelen met doorgedraaide pooten, de kostelijke spiegels van Venetiaansch glas en het prachtige stel Delftsch aardewerk boven op de zware antieke kast.

Raffles bekeek met het oog van een kenner al de fraaie oudheden, die hem getoond werden.

Toen zij het geheele vertrek waren rondgegaan, zeide hij:

— Ik moet u mijn compliment maken over uw kennis en uw smaak, mijn waarde gastheer! Gij hebt dit alles met groote kennis van zaken bijeengebracht!

Potts trok een verlegen gezicht.

Toen zeide hij na eenige aarzeling:

— Pardon, Mylord — ik mag die hulde niet aan-nemen. Gij moet weten, dat bijna de geheele inrichting van dit vertrek zoo door mijn vrouw is gearrangeerd!

— Wat! Heeft mevrouw Potts zelf al deze meubelen uitgezocht en gekocht?

— Neen — zij heeft ze mee ten huwelijk gebracht. Zij zijn afkomstig uit het huis van haar vader.

— Zoo? Welnu dan moet ik mijn lof overdragen aan den vader van uw echtgenoot!

Potts haalde de schouders op.

— Ik geloof niet, dat dat noodig is, Mylord! zeide hij spottend. Het was ongeveer alles wat de oude man bezat.

Raffles antwoordde niet.

De toon van Potts had hem onaangenaam getroffen.

Hij wierp nog even een blik om zich heen en zeide toen:

— Het is in ieder geval een merkwaardig vertrek. En nu de wapenverzameling, mijn waarde heer!

— Ik ben tot uw dienst, Mylord!

De drie mannen gingen de kamer uit en zetten den weg door het groote huis voort.

En toen zij eindelijk het particuliere werkvertrek van Potts bereikt hadden, dat op dezelfde verdieping, maar in een afzonderlijken vleugel van het huis gelegen was, was die weg zoo vast in Raffles' geheugen gegrift alsof hij zelf jaren lang in het huis gewoond had.

De wapenverzameling van Thomas Potts was inderdaad niet zooals die van lord William Aberdeen, maar er bevonden zich niettemin eenige ~~zeldzame~~ zeldzame en kostbare stukken onder, welke Raffles met aandacht beschouwde.

Ongeveer een half uur later verlieten de beide vrienden het groote huis weder.

Voor de deur stond de groote blauwe auto te wachten.

— Wel? zeide Charly, nadat zij eenige oogenblikken onderweg waren. Hoe bevalt je mevrouw Potts?

— Een heel mooie vrouw! antwoordde Raffles lachend.

— Is dat alles?

— Wat wil je dat ik er meer van zeg? Dat ze ongelukkig is? Dat er zeer waarschijnlijk een heftig tooneel had plaats gehad, juist toen wij ons lieten aandienen? Dat haar man haar schijnbaar behandelt als een soort dienstmeid, die men niet eens aan zijn vrienden behoort voor te stellen?

— Waaruit leidt je af, dat ze ongelukkig is?

— Uit alles, mijn jongen! Uit het lijden, dat op haar bleek gelaat te lezen staat, uit den toon van haar stem, uit de wijze waarop zij met Potts sprak, uit het feit dat zij blijkbaar de oude meubelen, die het eenig bezit van haar vader uitmaken — zooals Potts zoo kiesch opmerkte — als een schat bewaart, en er zich een

eigen hoekje van gemaakt heeft, waarschijnlijk om herinnerd te worden aan de gelukkige tijden van weleer. Neen, Charly, in dat groote, stille huis, met zijn stemming als van een kerkhof, woont zeker het geluk niet.

— Denk je er nog eens heen te gaan?

— Dat zal wel noodig zijn!

— Heb je de brandkast in zijn werkkamer gezien?

— Wat een vraag! Zou je denken dat mij die ontgaan was?

— Weet je wat Potts met het geld doet?

— Nog niet, en daarnaar zullen wij eens een onderzoek doen! Als de man al zijn geld op een bank belegd heeft, zooals het wel eens voorkomt, dan kunnen wij ons de moeite van een nachtelijk bezoek gerust sparen!

Nadat de beide vrienden nog eenigen tijd hadden voortgesproken hield de auto in de Regentstreet stil.

Raffles besteedde de volgende week aan het maken van voorbereidselen.

Uit zijn voorzichtig ingewonnen inlichtingen bleek het hem dat Thomas Potts inderdaad buitengewoon rijk was en nog geen gelegenheid had gehad al zijn geld op verschillende Londensche banken te deponeren.

Hij had overigens de gewoonte steeds een twintig à dertig duizend pond sterling aan contanten in zijn brandkast te bewaren, overtuigd als hij was, dat geen enkel inbreker het zou wagen in deze wijk en in zijn huis een bezoek te brengen.

De Groote Onbekende was nog enkele malen in het huis in Rochester Row geweest, teneinde zijn inrichting goed te leeren kennen en enkele keeren had hij gelegenheid gehad eenige woorden te wisselen met de vrouw des huizes, steeds even bleek en even stil.

Hij had voorzichtig getracht iets uit haar verleden te vernemen, maar al spoedig had hij het nuttelooze van zijn pogingen ingezien.

De jonge vrouw kneep de lippen op elkaar en gaf korte, nietszeggende antwoorden.

Zoo naderde de dag, dien Raffles voor zijn nachtelijke onderneming had vastgesteld.

Hij begreep, dat hij voorzichtig te werk zou moeten gaan, want dat hij te doen kreeg met een man, die zeker niet zou aarzelen hem een kogel door het hoofd te jagen, als het toeval mocht willen, dat hij hem des nachts in een andere gedaante in zijn woning aantrof.

Met de grootste zorg had Raffles al zijn werktuigen nagezien en nu geloofde hij veilig te kunnen zeggen, dat hij ook ditmaal wel overwinnaar zou blijven.

Hij had ontdekt, dat er in het groote huis slechts weinig bedienden waren.

Deze sliepen allen op de bovenste verdieping.

Weliswaar had Potts de voorzorgsmaatregelen genomen hier en daar een alarmschel te doen aanbrengen, maar om dergelijke voorzorgsmaatregelen lachte een man als John Raffles.

Ook de kettingen en grendels op de deuren zouden hem zeker niet weerhouden.

Zelfs de groote waakhond, dien Potts er op na hield boezemde hem volstrekt geen schrik in.

Hij beschikte over voldoende middelen om zich van dien lastigen seigneur te ontdoen.

Het was omstreeks elf uur in den avond, toen Raffles en Charly zich in hun slaapkamer bevonden, waar zij zich gereed maakten voor hun nachtelijk avontuur.

Zoals gewoonlijk in dergelijke gevallen droegen zij een keurige smoking en daar overheen een langen avondmantel, van binnen van zakken voorzien, en waar- onder zij de tasch met gereedschappen gemakkelijk konden verbergen.

Hun maskers en hun revolvers bevonden zich in hun zakken, benevens nog enkele andere voorwerpen, die nu aanstonds van pas konden komen.

Zij hadden hun gelaat voldoende veranderd, om geen rees te behoeven te koesteren, dat zij herkend zouden worden in geval eener verrassing.

En zoo togen zij omstreeks één uur in den nacht op weg, niet beseffende, dat zij aan den vooravond van een zonderling en noodlottig avontuur stonden.

HOOFDSTUK IV.

Op weg.

Te voet legden Raffles en Charly den weg naar de Rochester Row af.

Het was een weinig over half twee in den nacht, toen zij deze breede en deftige straat bereikten.

Heinde en ver liet zich op dit late uur van den nacht geen enkel voorbijganger zien.

Heel in de verte klonk de stap van een surveilleerenden politieagent.

Nu en dan weerklonk het getoeter van den hoorn van een automobiel, die snel voorbijreed.

Raffles en Charly liepen snel voorbij het huis.

Met de voordeur hield de Groote Onbekende zich niet op.

Hij wist maar al te goed, dat deze zware deur als de poort van een vesting aan de binnenzijde voorzien was van een drietal zware grendels, en dat hij zeker niet in de gelegenheid zou zijn haar te openen zonder door de politie te worden lastig gevallen.

En daar Raffles even schrander als voorzichtig was, zoo had hij tot een ander veldtochtplan besloten.

De twee mannen liepen dus om het huis heen, sloegen een zijstraat in en kwamen daarop in een tweede straat, die evenwijdig liep met de Rochester Row.

Ook hier stonden vrij aanzienlijke huizen, waaronder eenige groote winkels.

Zonder zich te bedenken liep Raffles toe op een oud,

tamelijk hoog huis, met een smalle groengeverfde straatdeur.

Tot Charly's groote verbazing haalde hij een huisleutel uit zijn zak en opende daarmee de deur.

Dit geschiedde zoo vlug, dat de jongeman zich reeds door zijn vriend in een nauwe en duistere gang getrokken voelde en de deur weder achter zich zag sluiten, voor hij goed en wel begreep wat er eigenlijk was voorgevallen.

Maar Raffles zou hem niet langer in het onzekere laten.

Hij haalde zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn en maakte licht.

Charly zag nu, dat zij zich bevonden in de gang van een ouderwetsch gebouwd huis, geplaveid met groote blauwe en witte stoepsteenen.

— Waar zijn wij hier? vroeg de jongeman bijna onhoorbaar.

— Je kunt gerust een beetje luider spreken, Charly, zeide Raffles op halfluiden toon.

— Is het huis dan onbewoond?

— De twee benedenste verdiepingen. De bewoners zijn naar hun optrekje gereisd, juist eenige dagen geleden. Ik heb er een vollen middag aan besteed om goed vermomd hier in de buurt eens navraag naar een en ander te doen. En toen hoorde ik onder anderen, dat de bewoners van dit huis uitstedig waren.

— En wat hebben wij daar eigenlijk aan?

— Lieve hemel, begrijp je dat niet? Nu wij niet aan de voorzijde van het huis kunnen binnen gaan, schiet er immers niets anders over dan het aan de achterzijde te probeeren. Welnu, dit huis grenst met zijn achtertuin aan een tweeden tuin, die op zijn beurt rug aan rug ligt met het kleine park, dat tot het huis van Thomas Potts behoort.

— Nu begin ik meer licht te zien!

— Ik geloof, dat het tijd wordt! merkte Raffles droogjes op.

Onder het spreken waren de beide mannen de gang ten einde geloopen.

Maar reeds voor zij de smalle tuindeur bereikten, had Raffles zijn lantaarn weder gedoofd uit vrees dat men het licht misschien van de achterzijde der huizen aan de Rochester Row zou zien.

Maar de Groote Onbekende scheen wel met een zesde zintuig begaafd te zijn.

Op den tast vond hij de deur, waarvan hij het slot al zeer spoedig geopend had.

Het volgende oogenblik stonden de beide mannen in den kleinen tuin.

Zonder eenig gerucht te maken klommen zij over den lagen scheidingsmuur.

— En nu heet het oppassen! fluisterde Raffles zachtjes. Daar is het park en wij moeten den hond onschadelijk hebben gemaakt voor hij ons ziet en zelfs voor hij ons ruikt. Gelukkig waait de wind in onze richting.

De beide vrienden naderden zoo dicht mogelijk den muur, die het kleine park afsloot.

— Het hok van den hond staat buiten, fluisterde Raffles. Ik weet echter niet zijn plaats nauwkeurig. Ga eens tegen den muur staan, dat ik op je schouders kan staan.

Charly steunde zich met beide handen tegen den muur en met de vlugheid van een kat was Raffles op zijn schouders geklommen.

Hij stak voorzichtig zijn hoofd boven den muur.

Maar bijna op hetzelfde oogenblik liet zich een dof gebrom hooren.

Blijkbaar was de waakhond op zijn post!

Snel stak Raffles de hand in den zak en haalde er een doosje uit gevuld met zaagsel, waaruit hij een kleinen bol van lichtgroen glas nam.

Hij wierp het glazen voorwerp in de richting van waar het gebrom kwam.

Met een zeer zwak geluid sprong de bol uiteen.

Blijkbaar was hij juist op het hok terecht gekomen.

En aanstonds verspreidde zich een scherpe lucht, die tot zelfs achter den muur waarneembaar was.

Dadelijk hield het gebrom op.

Raffles luisterde nog even met gespannen aandacht toe en fluisterde toen:

— Ik geloof dat mijn kleine gaskogels nog niet zoo kwaad zijn.

— Is het dier nu dood?

— Wel neen! Het zal mij niet invallen om voor zulk een bagatel als eenige duizenden ponden sterling een dier te dooden! De hond is slechts bewusteloos en dat zal hij nog minstens eenige uren blijven. Voor alle zekerheid evenwel zullen wij hem een kleinen muilkorf van mijn vinding aandoen, waardoor hem het blaffen geheel onmogelijk wordt gemaakt.

— De weg is dus veilig?

— Dat wil zeggen: tot de tuindeur! Maar van dat punt af kan ik onmogelijk instaan voor je onbepaalde veiligheid.

— Nu, wij zullen wel zien! zeide Charly schouderophalend.

— Goed zoo! klonk de stem van Raffles uit het duister. Op weg dan!

Snel en zonder eenig gerucht te maken klommen de beide mannen over den muur.

Haastig liepen zij over den grasband langs een breed pad naar den achtergevel van het huis, die in volkomen duisternis gehuld was.

Bij het hondenhok, dat dicht bij een achterdeur geplaatst was, hielden zij stil.

Op de kleine gele klinkers lag het lichaam van een prachtige Groenendaler uitgestrekt.

De bek van het beest was geopend en zijn oogen hadden een glazige uitdrukking.

Raffles lichtte een van de pooten op en bromde goedkeurend.

Toen haalde hij een klein lederen voorwerp te voorschijn, drukte den bek van het dier dicht en bevestigde den muilkorf stevig om zijn snuit.

Maar toen hij gereed was richtte hij zich verwonderd op.

Daar hij eenigen tijd bleef stilstaan zonder zich te verroeren, vroeg Charly eindelijk, eenigszins ongerust:

— Wat is er aan de hand? Waar wachten we op?

— Hoor je niets? vroeg Raffles zachtjes.

Charly spitste de ooren.

— Ik hoor volstrekt niets! zeide hij na eenigen tijd.

— Dan zal ik het mij verbeeld hebben, zeide Raffles. Ik meende stellig dat ik heel gedempt hoorde

zingen en lachen. Het kwam uit een van die huizen aan de overzijde! Misschien wordt daar een nachtelijk feestje gevierd! Hoe het ook zij — wij zullen ons daarvoor niet laten storen! Vooruit.

Hij wendde zich naar de tuindeur, waarvan de ruiten zwakjes glansden en spoedig had hij een van die ruiten uit haar sponning gesneden.

Hij lichtte nu snel even met zijn lantaarn naar binnen om zich te vergewissen dat de deur niet met een alarmschel verbonden was.

En het bleek dat hij hier goed aan had gedaan!

Want langs den vloer, dicht bij de deurpost liep een zeer dunne elektrische draad!

Raffles haalde een kleine kniptang te voorschijn, bukte zich en knipte den draad door.

Vervolgens draaide hij den sleutel om, die aan de binnenzijde op het slot stak en trok den grendel terug.

Nu konden de beide mannen binnentreden!

Voorzichtig gingen zij voorwaarts.

Raffles zocht allereerst den weg naar de vestibule en liep op de voordeur toe.

Charly zag hoe hij zich opnieuw bukte, waarschijnlijk om een tweeden draad door te knippen en vervolgens de kettingen van de deur deed en de drie zware grendels terug schoof.

— Wat doe je? vroeg Charly verbaasd.

— Dat zie je, jongenlief. Ik dek onzen aftocht! Het is volstrekt niet zeker dat wij langs denzelfden weg terug zullen komen. In een huis als dit ben ik liefst op alles voorbereid. Ziezoo — nu kunnen wij aan den slag gaan.

HOOFDSTUK V.

Het schot.

Zonder zich ook maar één oogenblik te bedenken of te aarzelen liep Raffles de breede trap op, die met een dikken Smyrna looper was bedekt.

Geruischloos liepen zij over de breede gaanderij, langs het boudoir van Jane Potts.

Raffles had nu opnieuw zijn elektrische lantaarn doen ontgloeien en bij het licht daarvan meende Charly een verwonderde uitdrukking op het gelaat van zijn vriend te zien.

— Wat is er? fluisterde hij bijna onhoorbaar.

— De slaapkamer van de vrouw des huizes is naast haar boudoir, antwoordde Raffles even zacht.

— Welnu, wat zou dat?

— Ik geloof dat Jane Potts in haar slaap hardop praat. Nu, dat overkomt jou ook wel eens. Verder maar!

De beide vrienden liepen de breede gaanderij ten einde, sloegen een hoek om en bereikten zoo den vleugel waar zich de particuliere vertrekken van Thomas Potts bevonden, zijn werkkamer, een rookkamer, een toiletkamer en een kleine biljardzaal.

Nu was het de beurt van Charly om te blijven staan.

Hij wees op een smalle wenteltrap, die hier eindigde.

— Wat is dat voor een trap? vroeg hij zacht.

— Dat is een diensttrap die naar een gang leidt, welke ook op de vestibule uitkomt! In geval van nood zullen wij daarvan een zeer goed gebruik kunnen maken om ons in veiligheid te brengen!

Onder het spreken had Raffles zijn tasch met instrumenten van onder zijn jas te voorschijn gehaald.

Met behulp van een dezer werktuigen had hij het slot van de deur der werkkamer al zeer spoedig geforceerd.

De twee mannen traden binnen.

Zij bevonden zich in het vertrek, waar zich de wapenverzameling bevond, welke zij reeds bij een vroegere gelegenheid hadden kunnen bewonderen.

Het vertrek bezat twee ramen, die op een zijstraat uitzagen.

De gordijnen waren er van neergelaten en er behoefde dus geen vrees te bestaan dat het licht van de lantaarn naar buiten zou schijnen.

Charly had nu ook zijn zaklamp ontstoken en het licht was nu ruimschoots voldoende om er den nachtelijken arbeid bij te kunnen verrichten.

Zooals gewoonlijk, wijdde Raffles het eerst zijn aandacht aan de brandkast.

Het was een fraai nieuwerwetsch meubel, dat waarschijnlijk maar kort geleden was aangeschaft.

Raffles bleef er met de handen in de zijde zwijsend

even voor stilstaan en bromde toen half voor zich heen:

— En van deze stalen kluizen bestaan er niet duizenden, maar vele tienduizenden op de wereld! Zij hebben geen ander nut, dan milliarden en nog eens milliarden te bewaren, die al even nutteloos zijn! Hoeveel gelukkiger zouden de aardbewoners zijn, Charly, als deze dingen in het geheel niet bestonden? En niet behoeven te bestaan! Maar kom, laat ik deze wijsgeerige bespiegelingen liever op een meer gelegen tijdstip houden!

Met deze woorden trad hij op de tasch toe, nam er eenige zonderling gevormde blinkende werktuigen uit en zette zich aan het werk!

Maar voor hij begon, wendde hij zich tot Charly met de woorden:

— Je hoeft intusschen niet stil te zitten, mijn jongen, jij kunt ondertusschen je krachten wel eens wijden aan het fraaie schrijfbureau dat ik daar zie! Het ziet er wel zeer massief uit, maar ik ben toch overtuigd dat je er niet veel moeite mede zult hebben. Je hoeft je niet al te zeer in acht te nemen, want de slaapkamer van Thomas Potts ligt op een hooger gelegen verdieping en een eind hier van daan en ook die van de vrouw des huizes is hier tamelijk ver van verwijderd. En nu aan het werk!

Er verliep bijna een uur zonder dat er verder een woord tusschen de beide mannen gesproken werd.

Weliswaar had Raffles te doen met een zware stalen brandkast en Charly slechts met een houten meubel, maar toch waren zij bijna juist op hetzelfde oogenblik met den arbeid gereed.

Raffles had in dien tijd niet meer of minder dan een groot stuk van een der zijwanden in zijn geheel uit de brandkast gesneden, met behulp van een steekvlam, welke een ongelooflijke hitte gaf en welke hij tot zijne uitvindingen mocht rekenen.

Raffles bekeek zijn werk met een tevreden gezicht.

— Dat ziet er goed uit, zoo wendde hij zich tot Charly.

— Dat zou ik meenen! beaamde Charly vol bewondering. En — hoe staat het met den binnenkant? Ziet die er even goed uit?

— Onderzoek het maar eens, mijn jongen. Ik geloof dat ik daar eenige rollen goud en vele stapeltjes bankpapier zie schemeren. Is het bureau geopend?

— Ja. Ik heb het voor een deel reeds doorzocht.

— Geen geldswaarden?

— Ten minste geene die wij zonder gevaar kunnen medenemen.

Charly had nu een stevige tasch van geel leder ter hand genomen, welke hij ledig onder zijn mantel had medege dragen en begon die nu uit de brandkast te vullen.

Intusschen was Raffles op het bureau togetreden, waarvan Charly reeds alle laden had geopend.

Raffles zette zich op zijn gemak in den lederen stoel die voor het meubel stond en begon verschillende laden te doorzoeken.

En spoedig scheen hij zoo verdiept te zijn in de lezing van sommige stukken, dat hij niet eens bemerkte dat Charly met zijn werk gereed was, de tasch tot aan den rand had gevuld en reeds alle instrumenten weder zorgvuldig had ingepakt.

De jonge man keek met verbazing naar het gelaat van Raffles, waarop zich om beurten toorn, verwondering, woede en medelijden afschilderde.

— Wat lees je daar toch, Edward? vroeg Charly eindelijk nieuwsgierig.

— Een brokje leven, mijn jongen — en een heel onsmakelijk brokje! Kort en goed, onze gastheer tegen wil en dank van dezen nacht is een buitengewoon groote schobbejak! Het schijnt dus dat onze gelaatskennis ons niet bedrogen heeft.

— En blijkt dat uit de papieren?

— Ja Charly! Ik heb nu echter geen tijd om je alles mede te deelen, voegde hij er aan toe, terwijl hij de brieven weder in de lade wierp, op een enkel stuk na, dat hij in den binnenzak van zijn smoking stak.

— Ik geloof wel dat wij onze taak als ge-eindigd kunnen beschouwen, zeide hij. Ik wil je wel eerlijk bekennen dat ik nog zelden met zooveel voldoening een mijner medemenschen van een klein vermogen heb ontlast! De zaak is.....

Maar Raffles zou den zin niet afmaken.

Een korte, scherpe knal die ergens in het groote stille huis weerklonk, scheen zijn woorden als met een mes af te snijden.

De knal werd gevolgd door een doffen bons.

Bijna dadelijk daarop klonk het gerinkel van brekende ruiten.

Toen nog een kreet, vol angst en vertwijfeling..... haastige voetstappen..... en toen was alles weder stil.

De beide mannen bleven eenige seconden onbeweeglijk, als beelden, staan.

Toen schenen zij beiden als bij onderlinge afspraak aan dezelfde ingeving te gehoorzamen.

Zij verlieten het vertrek, nadat zij hun maskers hadden voorgebonden en hun tassen hadden gegrepen en

ijlden naar de plek vanwaar zij het schot hadden hooren vallen.

Maar nog voor zij deze bereikt hadden, waren zij bijna gestruikeld over een lichaam, dat dwars over de groote gaanderij lag uitgestrekt.

Raffles liet er even het licht van zijn lantaarn op schijnen.

Het witte licht onthulde hem de trekken van Thomas Potts.

Hij lag op den rug met uitgespreide armen.

Wel rochelde hij nog zwakjes, maar een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien dat hier geen hulp meer zou kunnen baten.

Uit de linker borst ter hoogte van het hart vloeide een dunne bloedstroom, die de blauwe zijde van de pyama, welke de getroffene droeg, op die plek reeds geheel had rood geverfd.

De mond stond open en de oogen hadden een starre uitdrukking.

De beide vuisten waren krampachtig gekromd.

De bloote voeten staken in rood Marokkijnen pantoffels.

De beide vrienden stapten over het lichaam heen.

Raffles stond blijkbaar in beraad wat hij nu doen moest.

Toen viel zijn oog op de deur van het boudoir van Jane Potts, die half geopend was.

Het lichaam lag nauwelijks eenige meters van deze deur verwijderd.

Raffles wierp tersluiks een blik in het vertrek.

Het was slechts verlicht door een electriche staanlamp met een groote roodzijden kap.

Bij een der geopende ramen stond Jane.

Daar zij met den rug naar hen was toegekeerd, kon hij haar gelaat niet zien.

Zij was in een peignoir gekleed en hield zich blijkbaar met beide handen vast aan het zware gordijn.

Maar dit was niet alles wat Raffles zag.

Door het geopende raam heen kon hij een deel van de huizen aan de overzijde van den tuin zien.

Een paar van die ramen waren helder verlicht.

En voor die ramen vertoonden zich de hoofden van een aantal roepende en schreeuwende heeren in avondtoilet.

Raffles kon onmogelijk verstaan wat zij zeiden, maar hij kreeg den indruk, dat zij iets riepen tot de jonge vrouw in haar witte peignoir aan het geopende raam.

Nog voor hij zich dat goed en welbewust was, geschiedde er weer iets anders.

De kleine witte handen lieten het zware gordijn los en langzaam gleed de gedaante op het dikke tapijt neder.

Raffles snelde naar binnen, niet bedenkend dat men hem aan de overzijde moest kunnen zien.

Hij trad op de vrouw toe.

Zij was in zwijm gevallen.

Raffles hield haar den kleinen flacon met een opwekkend middel, dat hem zelden verliet, onder den neus.

Bijna aanstonds sloeg Jane de oogen weder op.

Maar dadelijk sloot zij ze weder, vol angst, toen zij het gelaat van een gemaskerd man boven zich heen zag.

Raffles nam haar op en droeg haar voorzichtig naar de breede, ouderwetsche sofa.

Daarop wierp hij nog een korten, onderzoekenden blik op haar gelaat en verliet met haastige schreden het vertrek.

Op de gaanderij stond Charly hem reeds vol ongeduld en ongerustheid te wachten.

— Waar blijf je toch? fluisterde de jongeman. Het wordt hier gevaarlijk voor ons.

— Ja, ik geloof dat het tijd wordt voor ons om heen te gaan, zeide Raffles. Wij kunnen hier op het oogenblik toch niet helpen. Er is hier zooeven een misdaad gepleegd..... en het zal voor ons goed zijn als wij niet in die zaak worden gehaald! Kom mede!

Snel daalden nu de beide mannen de breede trap af.

Daar de achteruitgang nu zeer onveilig mocht heeten, ijlden zij de vestibule door en traden op de huisdeur toe.

Even luisterde Raffles aandachtig toe.

Toen hij echter niets hoorde in de stille straat opende hij de vlug de deur en het volgende oogenblik stonden de beide mannen op straat.

Vlug ontdeden zij zich van hun masker.

En daarop sloegen zij met snelle schreden den weg naar de villa in de Regentstreet in.

Toen zij deze bereikten, liet een naburige torenklok juist vier galmende slagen hooren.

HOOFDSTUK VI.

Commentaren.

Ofschoon de beide mannen zeer laat in den nacht waren thuis gekomen en het noodlottig voorval in het huis aan de Rochester Row hun gedachten geen oogenblik met rust had gelaten, zoodat zij slechts weinig hadden kunnen slapen, waren zij toch den volgenden morgen reeds om tien uur in de kleine eetzaal aan de parkzijde gelegen, waar de ontbijttafel tot dicht bij het venster was getrokken.

Daar lagen reeds de ochtendbladen op hun gewone plaats.

Zonder dat zij nog een woord met elkander gewisseld hadden, behalve hun gewonen morgengroet, grepen de beide vrienden ieder naar een der bladen, welke zij haastig doorzochten.

Maar spoedig wierp Charly zijn blad met een ontvreden gezicht neder.

— Hierin staat niet veel bijzonders, bromde hij. Jij hebt daar de „Daily Mail” naar ik zie. Die zal wel heel wat bijzonders melden!

— Eigenlijk niet veel meer, ja, feitelijk zelfs minder dan wij zelf weten, mijn jongen, antwoordde Raffles. Luister, dan zal ik je het voorlezen. Er gaat ook niets boven het hard oplezen van een of ander verslag om een goed inzicht in een duistere zaak te krijgen.

En daarop begon Raffles het volgende voor te lezen:

Geheimzinnig misdaad in de Rochester Row!

„In den afgelopen nacht is de heer Thomas Potts, sedert eenige weken onze stadgenoot, het slachtoffer geworden van een geheimzinnigen moordaanslag, waarvan de dader nog niet gegrepen kon worden.

„Evenwel beschikt de politie reeds over verschillende aanwijzingen, die het haar mogelijk zullen maken, den moordenaar spoedig te vatten.

„Evenwel bevat deze zaak een aantal elementen, die haar stempelen tot een der geheimzinnigste familiedrama's welke in den laatsten tijd in onze stad zich hebben afgespeeld.

„De verslagene was sedert een achttal jaren gehuwd met de dochter van een zijner vroegere kantoorbeamb-

ten, een meisje van groote schoonheid en bevalligheid en dat als echtgenoot van den schatrijken bankier voorbestemd scheen om een groote rol in onze hoogere maatschappelijke kringen te spelen.

„Het noodlot heeft het echter anders gewild!

„Uit het verhoor van de bedienden en van de ongelukkige weduwe, blijkt het volgende, waarbij wij onze lezers moeten waarschuwen dat de ongelukkige vrouw blijkbaar nog zeer onder den indruk van het gebeurde is, daar sommige van hare verklaringen raadselachtig schijnen..

„Naar men zegt, liet de verstandhouding tusschen de beide echtgenooten in den laatsten tijd vrij wat te wenschen over en wellicht zal het later blijken dat mevrouw Jane Potts in die sombere aangelegenheid een rol heeft vervuld, waarvan wij den omvang en den aard thans nog niet durven vaststellen. Aan de politie zal de taak te beurt vallen vast te stellen of de jonge vrouw slachtoffer is, of — iets anders!

„En nu haar verklaring!

„Volgens haar zeggen is haar echtgenoot gister nacht omstreeks één uur thuis gekomen. Hij kwam blijkbaar van een of andere partij en het is uit andere getuigenverklaringen gebleken dat de vermoorde bij die gelegenheid veel gedronken heeft en verre van nuchter was toen hij huiswaarts keerde. De echtgenooten spraken nog korten tijd met elkander en daarop begaven beiden zich naar hun slaapkamers, die op verschillende verdiepingen gelegen zijn.

„Dit wordt bevestigd door den ouden bediende, John Galworth, die op de terugkomst van zijn meester gewacht had.

„Maar van dat oogenblik af loopen de verschillende verklaringen zonderling uiteen en doen zich verschillende raadselachtige omstandigheden voor.

„Jane Potts verklaarde namelijk het volgende:

„Zij had zich ter ruste begeven, toen zij omstreeks drie uur in den nacht plotseling gewekt werd door een doffen knal op de gaanderij die langs haar slaapkamer en boudoir loopt, aanstonds gevolgd door het bonzend geluid van een zwaar neervallend lichaam. Doodelijk verschrikt schoot zij aanstonds een peignoir

aan, maakte licht en begaf zich door haar boudoir heen naar de gaanderij. Zij opende de deur en deinsde met een kreet van schrik achteruit. Dwars over de gaanderij lag het lichaam van haar echtgenoot, gekleed in een pyama, met een wond in de linkerborst. In de rechterhand hield hij een kleine revolver gekneld. Volgens haar verklaring is het duidelijk dat haar man met dit wapen zelfmoord gepleegd heeft.

„Maar tot haar spijt kon de politie deze uitlegging niet zoo zonder meer aanvaarden en wel om de volgende redenen:

„Om te beginnen werd de revolver gevonden in de rechterhand van den doode. En nu staat het volgens tal van getuigenverklaringen onomstootelijk vast..... dat de verslagene sedert zijn kindsheid linksch is. De geneesheeren zijn eenparig in hun oordeel, dat niemand, die zoo lang linksch is, in dit uiterste gebaar dat zijn dood ten gevolge zal hebben, zijn rechterhand zal gebruiken, hetgeen voor hem even lastig zou zijn, als voor normaalhandigen het gebruik van de linkerhand.

„Verder is de revolver, die in de hand van den doode is gevonden, niet zijn eigen wapen, maar een vreemd. Zijn eigen revolver werd op de gewone plaats in de lade van een kleine tafel dicht bij zijn bed gevonden. En nu vraagt de politie zich af, of het zeer waarschijnlijk kan worden genoemd, dat een zelfmoordenaar van een vreemde revolver gebruik zal maken, om een einde aan zijn leven te maken.

„Dan is daar de zonderlinge plek waar het lijk werd gevonden. Waarom zocht Thomas Potts juist deze gaanderij uit, om zijn noodlottige daad te volbrengen? Waarom bleef hij niet in zijn kamer? Is het aannemelijk, dat hij zich eerst ter ruste had begeven, en midden in den nacht opstond, naar beneden ging, en dáár zich van het leven beroofde? De politie zegt van neen. Wij willen ons echter ons oordeel voorloopig voorbehouden.

„Maar er is nog meer!

„Tegenover de achterzijde van het huis van de misdaad — want voorloopig moeten wij aan een misdaad blijven gelooven — bevindt zich de woning van een student in de rechten, den heer Young, die gisteren juist gepromoveerd was, en deswege een intiem feestje in zijn woning gaf, dat tot zeer laat in den nacht duurde, en waarbij het vroolijk toeging.

Welnu, in het holst van den nacht werd het vroolijk troepje plotseling opgeschrikt door het geluid van

brekend glas, dat van den kant van den tuin weerklonk.

„Men opende de ramen die op dien tuin uitzien, en kon toen vrij duidelijk alles waarnemen, wat zich in de woning van Potts afspeelde.

„In een kamer werd licht ontstoken. Daarop werd een raam geopend, en werden gordijnen terzijde geschoven.

„Er verscheen een man, breed geschouderd en lang, met een korten, zwarten baard, naar eenige der jonge lieden met stelligheid beweren, die door een vrouw in een witte peignoir vergezeld was.

„Hij klom vlug over den rand van het breede balkon, en liet zich toen afzakken langs het houten rasterwerk, begroeid met klimop, dat zich naast het balkon bevindt.

„Men dacht natuurlijk niet anders dan met een inbreker te doen te hebben en riep de vrouw toe, snel om de politie te telefoneeren, daar de kerel anders wellicht zou ontsnappen.

„Zij scheen het echter niet te begrijpen en men zag haar duidelijk dicht bij het gordijn in zwijm vallen.

„Maar nu komt het wonderlijkste.

„Een viertal heeren verklaart met de meeste beslistheid, dat er daarop een tweede man het vertrek binnentrad. Hij was gemaskerd, zoodat het onmogelijk was, zijn trekken te onderscheiden. Bovendien was het vertrek slechts spaarzaam verlicht door een lamp met rooden kap. Deze man trad op de bewusteloze vrouw toe, lichte haar op, droeg haar weg, waarschijnlijk naar een sofa, en verdween daarop zooals hij gekomen was!

„Ook mevrouw Potts gewaagde later vaag van dien geheimzinnigen man, die zich even over haar had heen gebogen.

„Men zal ons wel willen toegeven, dat men hier met een inderdaad raadselachtig geval te doen heeft!

„De bedienden hebben volstrekt niets gehoord, hetgeen niet zoo verwonderlijk is, daar zij allen op de bovenste verdieping slapen.

„Juist even voor het afdrukken van ons blad bereikt ons nog een nader bericht, hetwelk ons tot dusverre door de politie onthouden was. Het staat thans vrijwel vast, dat men hier met inbraak en moord te doen heeft: De brandkast is opengebrosen, en er wordt een zeer groot bedrag vermist. De waakhond was bedwelmd en genuilkorfd, en het ruit uit de achterste tuindeur gesneden, terwijl alle alarmschellen waren vernield!

„Maar als men hier met een roofmoord te doen heeft,

dan klemt te meer de vraag: waarom doet mevrouw Potts het voorkomen, dat haar echtgenoot zelfmoord heeft gepleegd?"

Raffles liet het blad langzaam uit zijn handen glijden.

Hij keek Charly door zijn half geloken oogleden aandachtig aan en zei toen langzaam:

— Een zeer opmerkelijk geval, niet waar?

— Ongetwijfeld! Wij zijn er bij geweest, maar ik wil je wel bekennen, dat het mij niet veel duidelijker is dan aan de politie, die er blijkbaar geen kop of staart aan weet vast te maken!

— Voor mij is het misschien een weinig duidelijker!

— Hoe zoo? vroeg Charly verbaasd.

— Omdat ik de papieren gelezen heb, die zich in de schrijftafel van den doodden man bevonden!

— Wat behelsden die papieren dan?

— Minnebrieven van zijn vrouw!

— Wat zeg je daar? Had mevrouw Potts een minnaar?

— Niet tijdens haar huwelijk, voor zoover ik weet!

— Daarvoor dan?

— Geen eigenlijken minnaar — een verloofde. Er waren brieven van hem ook, waaronder van den allerlaatsten tijd!

— Maar hoe kwam Jane Potts er toe, die brieven aan haar man te geven? riep Charly verwonderd uit.

— Zij heeft ze hem niet gegeven!

— Hij heeft ze dus gestolen?

— Ongeveer. Hij heeft ze onderschept. De brieven die de vroegere verloofde van Jane Potts haar schreef, hebben haar nimmer bereikt!

— En — dat papier, dat ik je heb zien wegbergen?

— Dat papier is een brief van haar vader, waarin deze bekent, dat hij op het kantoor van Potts, bij wien hij in dienst was, een malversatie heeft gepleegd.

— Ik begrijp het nog niet goed. Waarom bekende hij dat?

— Omdat Potts hem voortdurend in zijn macht wilde houden. Het is tamelijk duidelijk. Potts begeerde waarschijnlijk de schoone Jane tot vrouw, die hem echter telkens afwees. Toen haar vader die malversatie

pleegde — waarvan ik de reden natuurlijk niet weet — maakte de schurk daar misbruik van, door haar te dwingen zijn vrouw te worden. Om de eer van haren vader te redden, en hem uit de gevangenis te houden, offerde het arme meisje zich op, en verbond zich met dien bruid.

— Groote hemel — wat een ellendeling! riep Charly verontwaardigd uit.

— Ja, het is een lage daad, een daad, waartoe alleen een nietswaardige schavuit in staat is!

— Maar bestaat er nu volgens jou eenig verband tusschen de misdaad en het verleden van Jane?

Raffles dacht eenigen tijd na.

Toen hief hij langzaam het hoofd op en antwoordde:

— Ik geloof het haast wel, maar ik wil je eerlijk bekennen, dat mij nog veel duister is! Wie is bijvoorbeeld die man met den zwarten baard? Als hij de daad pleegde, hoe komt het dan, dat het juist door geschiedde en niet in de slaapkamer van Potts? Wat deed die daar op dat oogenblik? Waaraan is het breken van die ruit toe te schrijven dat wij hoorden, nadat het schot gevallen was? Als de man en de vrouw te zamen de daad gepleed hebben, hoe is het dan verklaarbaar, dat zij, zooals uit de getuigenis van de feestvierende studenten blijkt, dat zij pas ná het schot is opgestaan en licht heeft gemaakt? Dat zijn eenige vragen, mijn jongen, waarop ik wel gaarne het antwoord zou willen weten! En ik zou wel graag weten — of Jane Potts inderdaad in haar slaap sprak..... of met iemand anders!

— Maar kan die man met dien zwarten baard niet waarlijk een inbreker zijn geweest?

— Mogelijk. Maar dan is hij een heel merkwaardige inbreker. Hij zou dan tot bijna drie uur in den nacht rustig zijn gemak hebben genomen, een praatje met de vrouw des huizes hebben gemaakt en zich ten slotte door haar den weg naar buiten hebben laten wijzen! Je zult me toestemmen, dat dit wel een zonderlinge wijze van doen is voor een gewonen beroepsinbreker!

— Je hebt gelijk. Maar — wie is het dan?

— Als we dat wisten, dan zou het raadser wellicht voor het grootste gedeelte reeds zijn opgelost!

HOOFDSTUK VII.

Een arrestatie.

Dienzelfden middag zaten Raffles en Charly in de conversatiezaal van de Windsor Club, toen Hamilton een der leden binnentrad, en riep:

— Hebt gij het nieuws al gehoord, heeren?

— Zeg ons eerst, waar je over praat, Hamilton! riep een der leden uit.

— Waar zou ik anders over praten dan over de zaak, waar iedereen thans den mond vol van heeft?

— Je bedoelt den zelfmoord van Thomas Potts?

— Geloof je ook al aan zelfmoord? riep Hamilton spottend uit. Dan zul je daar wel spoedig van terug komen, als ik je zeg, dat de dader zoeven gearresteerd is!

Verscheidene kreten van verbazing lieten zich hooren.

Raffles had zijn blad nedergelegd, en keek Hamilton vragend aan.

— Wie is het? vroeg hij toen rustig.

— De man heet Richard Webster, ten minste dien naam gaf hij op.

— Hoe ging zijn arrestatie in zijn werk? ging Raffles voort.

— Het toeval heeft hier de hand in het spel gehad, Mylord! antwoordde Hamilton. Verbeeld u, dat de man regelrecht zijn ongeluk in de armen is geloopt! Hij had blijkbaar de kranten gelezen, en trad den eersten den besten barbierswinkel binnen ten einde zich te laten ontdoen van den zwarten baard, die hem zou kunnen verraden! Dat is op zichzelf al een ezelachtige streek, want ik zou in zulk een geval toch zeker zelf mijn baard afscheren!

— Ja, het is heel dom, hernam Raffles kalm. Ga voort, als ik u verzoeken mag!

— Nu, het noodlot wilde, dat die barbier een rechercheur als commensaal hield, die juist uit wilde gaan, toen hij den klant zag binnentreden. Natuurlijk wist hij reeds van de zaak af. Hij wilde er het zijne van hebben. En nog voor de barbier aan het werk kon gaan, had de politiemann den klant eenige vragen gesteld. Hij bleek geen vaste woonplaats te Londen te hebben, hij wilde niet zeggen, waar hij dien nacht geweest was — in het kort hij werd ingerekend!

Raffles had zwijgend toegeluisterd.

Hamilton keek triomfantelijk in het rond, alsof hij degene was geweest, die deze arrestatie tot stand had gebracht.

— Verzette hij zich in het geheel niet? vroeg Raffles.

— Niet in het minst, antwoordde Hamilton. Hij ging kalm met den rechercheur mede, nadat deze om eenige politiebeambten had getelefoneerd.

— En wat gebeurde er toen met hem, ging Raffles voort.

— Hij werd natuurlijk aanstonds naar het hoofdbureau van politie gebracht.

— En daar werd hij zeker ondervraagd door den heer Baxter? vervolgde Raffles.

— Dat spreekt vanzelf. Daartoe was hij immers de aangewezen man.

— En hij hield steeds zijn onschuld staande?

— Zoo kan men het eigenlijk niet noemen. Hij verklaarde van niets te weten. Hij zeide dat hier een ver-gissing in het spel moest zijn.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in de conversatiezaal.

Toen merkte een der leden op:

— Misschien komt het, omdat ik geen deskundige ben, maar naar mijn oordeel zijn de gronden waarop die Richard Webster gearresteerd is, nogal tamelijk zwak.

— Ik ben het volkomen met u eens, mijn waarde, liet de kalme stem van Raffles zich hooren.

— Dat verheugt mij, Mylord. Het gaat toch niet aan om iemand te arresteeren op beschuldiging van zulk een afschuwelijke misdaad, alleen omdat hij zijn zwaren baard wil laten afscheren.

— Maar waarom wil hij dan niet zeggen waar hij den vorigen nacht geweest is! riep Hamilton uit. Dan zou hij immers dadelijk op vrije voeten zijn gesteld.

— Daarvoor heeft hij misschien zijn bijzondere redenen gehad, vervolgde Raffles rustig.

— Maar ik ben nog niet geheel en al uitgepraat, mijne heeren, vervolgde Hamilton.

— Is er dan nog meer? werd er geroepen.

— Ongetwijfeld! Baxter heeft namelijk aanstonds de feestvierende jongelieden laten halen, voor zoover

deze te bereiken waren, en die den man met den zwarten baard over de ballustrade van het balkon hebben zien klimmen. Welnu, zij waren eenparig in verklaring dat de arrestant juist dezelfde gedaante had: groot en vierkant.

— Dan hebben die heeren zeker heel goede oogen gehad, merkte Raffles spottend op. Want als ik mij niet vergis had dit alles in het holste van den nacht plaats.

— Dat is zoo, maar de lamp in de kamer en het electrische licht in hun eigen vertrek verspreidde genoeg klaarheid om de gedaante van den vluchteling te kunnen onderscheiden.

— Zouden zij daar een eed op durven doen? ging Raffles onverbiddelijk voort.

— Dat zal nog moeten blijken, antwoordde Hamilton.

— Juist, mijn waarde. En ik maak mij sterk dat geen van die heeren, als het er op aan komt, een eed zou durven zweren dat de man dien zij hebben zien vluchten, dezelfde is als die thans in de gevangenis zit.

— Gij hebt volmaakt gelijk, Mylord, riep nu het clublid uit, dat zoeven zijn afkeuring over deze plotselinge arrestatie had te kennen gegeven. Ik voor mij geloof dat ons aller vriend Baxter hier weer een flater heeft begaan.

Nu ontspan zich een levendig gesprek waarin de voor- en tegenstanders van de arrestatie elkander met talrijke argumenten te lijf gingen.

Maar de eene partij slaagde er niet in de andere te overtuigen.

Raffles had zich met geen enkel woord in het twist-gesprek gemengd.

Hij zat kalm in zijn hoekje, met half gesloten oogen, en wisselde slechts van tijd tot tijd een snellen blik met Charly Brand.

Eindelijk stond de Groote Onbekende met een ruk uit zijn gemakkelijken stoel op.

Blijkbaar begon hij er genoeg van te krijgen.

Hij gaf Charly een wenk en de beide vrienden drentelden langzaam het vertrek uit.

Raffles volgde de breede gang over eenigen afstand en trad toen een fraai gemeubeld vertrek binnen, waar de vice-president particuliere bezoeken kon ontvangen.

Charly volgde hem en beiden lieten zich in een lagen clubstoel vallen.

Het gelaat van den Grooten Onbekende stond ernstig

Hij keek eenigen tijd zwijgend voor zich heen en zeide toen:

— Onschuldig of niet, ik zie de positie van dien man, dien Richard Webster, tamelijk duister in.

— Je gelooft dus werkelijk, dat Baxter in het bezit van zoo weinig gegevens in staat zou zijn den arrestant voor den rechter te brengen?

— Zonder den minsten twijfel. Want het is en blijft toch altijd mogelijk dat een paar van de studenten hem inderdaad duidelijk hebben onderscheiden. En dan hebben wij nog iets over het hoofd gezien. Als Webster inderdaad daar in huis is geweest, dan moet men hem hebben zien binnenkomen, want het is dunkt mij uitgesloten dat hij op dezelfde wijze het huis is binnengegaan als wij.

— Je hebt gelijk! Een van de bedienden moet toeh de deur voor hem geopend hebben.

— Dat is dunkt mij nogal duidelijk. En in dat geval staat de zaak van dien Webster zeer slecht.

— Geloof je, dat hij de misdaad heeft gepleegd?

Raffles bekeek zijn nagels voor hij antwoordde:

— Ik zou je willen antwoorden met een wedervraag: Wie kan het anders hebben gedaan?

— Ja wie? Zelfmoord is hier dunkt mij uitgesloten. Het heeft er allen schijn van, dat iemand, die hem niet goed kent, of die in staat van groote opwinding verkeerde, hem de revolver in de rechtervuist heeft geduwd, ofschoon Potts linksch is. Bovendien heeft de politie terecht opgemerkt, dat een man die zelfmoord wil plegen dit zeker niet doet met een vreemd wapen, als hij zijn eigen revolver onder het bereik van zijn hand heeft, en dat hij daartoe bovendien niet zulk een eigenaardige plaats zal uitzoeken.

— Volkomen juist geredeneerd, Charly. Het denkbeeld aan zelfmoord kunnen we gerust uitschakelen. Hier heeft een moord plaats gehad.

— Maar — zou zij zelf.....?

Raffles haalde de schouders op.

— Het is niet onmogelijk. Wij weten van niets. Men zou een nader onderzoek moeten instellen.

— Acht je het onmogelijk dat de man die over het balkon gevlucht is, de vroegere verloofde van haar is, van wien je gesproken hebt?

— Dat is zeer zeker niet onmogelijk, Charly. Integendeel, hoe langer ik over de zaak nadenk, hoe waarschijnlijker mij dit voorkomt. Ik vermoed dat zij elkander in langen tijd niet meer gezien hebben en dat zij een rendez-vous hebben gehad, waarbij de echtgenoot hen verrast heeft. Op die wijze zou althans alles vrij

gemakkelijk te verklaren zijn. Alleen begrijp ik nog niet waarom wij eerst het schot en den bons van het vallend lichaam en daarop het gerinkel van het glas hoorden. Dat glas was de ruit van de balkondeur. Waarom is dat stuk geslagen en wie heeft dat gedaan?

Charly antwoordde niet.

Zijn gedachten gingen terug naar het voorval van dien nacht.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt.

Daarop trad Hamilton binnen.

Zijn gelaat had een stralende uitdrukking en zijn oogen schitterden.

Hij hield een der laatste middagedities van de „Times” in zijn handen.

— Neem het niet kwalijk, dat ik u kom storen, Mylord, zeide hij, maar ik geloof dat die zaak van de Rochester Row u belang inboezemt. Is het niet zoo?

— Dat doet zij ongetwijfeld, mijn waarde heer, antwoordde Raffles.

— Welnu, dan kan ik u zeggen dat de voorstanders der arrestatie in het gelijk zijn gesteld.

— Hoe zoo? vroeg Raffles zonder zijn kalme te verliezen.

— Wel, men heeft in zijn portefeuille een klein briefje gevonden dat slechts eenige woorden bevatte, — maar die woorden zouden hem wel eens aan de galg kunnen brengen. Het luidde als volgt: „Kom van avond om tien uur, J.” Schrifkundigen hebben reeds onomstootelijk vastgesteld dat het briefje door niemand anders geschreven is dan door Jane Potts. Wel, wat zegt gij daarvan?

— Ik zeg, dat het er dan voor dien ongelukkigen jongen man zeer slecht uit ziet, zeide Raffles op ernstigen toon. En blijft hij nu nog altijd loochenen?

— Zijn systeem is nu, vol te houden dat hij aan die uitnoodiging geen gevolg heeft gegeven.

Raffles schudde het hoofd.

— Een heel verkeerd systeem, zeide hij zacht. Dat zal hem niet verder helpen.

— Dat heb ik aanstonds gezegd! riep Hamilton op zegerierenden toon.

— Bevat de „Times” nog meer bijzonderheden?

— Het blad schrijft alleen dat waarschijnlijk nog meer arrestaties voor de deur staan.

— Ja, ja, dat is nogal doorzichtig, hernam Raffles. Er kan natuurlijk slechts sprake zijn van een arrestatie — en wel van de vrouw die dat briefje geschreven heeft.

— Dat is dunkt mij duidelijk, beaamde Hamilton.

Het is zoo klaar als de dag, die Webster is haar minnaar. De echtgenoot heeft hem overvallen en hij heeft hem neergeschoten, waarop zij hem de revolver in de hand hebben gedrukt om aan zelfmoord te doen gelooven.

— Ik zeg niet, dat het niet zoo is, zeide Raffles, met een spotachtigen klank in zijn stem. Maar hoe verklaart gij dan de inbraak?

Hamilton keek bedremmeld voor zich.

Hij krabde zich eens achter het oor en zeide toen:

— Ja, ik erken dat die inbraak mij wel wat dwars zit. Als hier een liefdesdrama is voorgevallen, dan hoort die inbraak er niet bij. Maar — dat kan misschien toeval zijn.

Raffles wierp Charly een snellen blik toe.

Zonder het te weten was Hamilton de waarheid hier al zeer dicht genaderd.

— Hoe verklaart de „Times” dit? ging Raffles voort.

— Het blad schijnt er ook min of meer verlegen mee te zitten. Evenals trouwens de politie. Maar als ik nog goed kan lezen, dan is men thans van oordeel op Scotland Yard dat de vrouw en haar minnaar Potts met een maar hebben bestolen nadat zij hem gedood hebben.

— Ah! en die gemaskerde man dan?

— Wel, dat zou dan niemand anders dan een medeplichtige van Webster zijn geweest.

— Ei! Dat begrijp ik niet al te goed. Het is geloof ik geen gewoonte dat een man die des nachts zijn minnares gaat opzoeken daarbij een vriend meebrengt — maar ik kan mij natuurlijk wel vergissen — ik ben niet goed op de hoogte van dergelijke zaken. Maar als dat zoo is, dan vervalt natuurlijk de stelling dat eerst Potts zou zijn gedood en dat pas daarna het plan is ontstaan hem te berooven.

— Ja, dat moet ik u toestemmen, Mylord, gaf Hamilton toe, terwijl zijn gelaat een peinzende uitdrukking kreeg. Het is en blijft een geheimzinnige zaak. Maar hoe dan ook — Webster is schuldig, dat staat nu wel als een paal boven water. Wilt gij het blad soms hier houden, Mylord?

— Ik dank u, mijn waarde. Gij hebt de zaak zoo duidelijk afgeschilderd dat ik het wel buiten het verslag kan stellen.

Blijkbaar geveid door deze woorden verliet Hamilton het vertrek weder.

Charly keek hem een oogenblik na en vroeg toen:

— Wel — wat denk jij er van?

Raffles wreef zich over het voorhoofd.

— Webster bevindt zich in een zeer gevaarlijke positie. Ik moet erkennen dat de bewijzen tegen hem, die tot dusverre zeer los stonden, thans met een uiterst gewichtig document zijn vermeerderd en toch — en toch..... ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof nog altijd dat er meer achter deze zaak zit.

Hij sprong op en rekte zich eens goed uit.

Daarop raadpleegde hij zijn horloge en zeide:

— Het is bijna visitetijd, Charly.

— Visitetijd! herhaalde de jonge man verbaasd. Heb je dan een bezoek af te leggen?

— Geraden!

— Bij wie dan wel?

— Bij mevrouw Potts.

— Wat! Meen je dat?

— Ja zeker!

— Wat wil je dan bij haar doen?

— Haar mijn diensten aanbieden.

— En als zij schuldig is?

— Ik kan niet gelooven, dat zij schuld heeft. En dat wil ik juist aan het licht brengen.

HOOFDSTUK VIII.

Een zonderling bezoek.

Zoo snel de blauwe auto wilde loopen, reden Raffles en Charly naar de villa in de Regentstreet terug, waar de Groote Onbekende zich aanstonds begon te vermommen.

Toen hij gereed was, vroeg Charly:

— Ik kan je zeker niet van dienst zijn?

— Voor het oogenblik niet, later misschien.

— En als zij misschien gearresteerd is?

— Dat wil ik juist trachten te voorkomen.

— Maar misschien besteed je al je tijd en je moeite aan een onwaardige.

— Dat valt af te wachten, maar als ik nog eenige menschenkennis bezit, dan geloof ik dat niet.

Raffles had zijn hoed gegrepen en drukte Charly de hand.

Hij had het vertrek reeds verlaten toen hij terugkeerde en glimlachend uitriep:

— Daar had ik bijna iets vergeten.

— Wat dan?

— De dertigduizend pond sterling van gisternacht. Je begrijpt wel dat ik die onder deze omstandigheden niet kan behouden.

— Ja, van jou begrijp ik het, antwoordde Charly.

Raffles ging haastig naar zijn particuliere werkkamer, opende zijn brandkast en nam er het geld uit dat hij den nacht te voren uit het huis van Potts had medegenomen.

Hij deed het vlog in een kleine tasch en verliet daarop de villa.

Een paar honderd meter verder riep hij een huurauto aan en beval den chauffeur zoo snel mogelijk te rijden, na den man het adres in Rochester Row te hebben opgegeven.

Daar gekomen zond hij de auto weder weg.

Hij was echter zoo verstandig geweest zich te voorzien van een politiepenning, die ook ditmaal zijn goede diensten bewees.

Zoodra hij het kleine stukje metaal liet zien, liet de politieagent hem door zonder eene aanmerking te maken.

Blijkbaar hield hij Raffles voor een detective van Scotland Yard.

De deur werd geopend door een ouden bediende, die blijkbaar zeer onder den indruk van het voorgevallene was.

De man was bleek en nam Raffles met een schuwem blik op.

— Wat wenscht gij, mijnheer? vroeg hij.

— Ik ben van de politie, mijn vriend! Dien mij bij je meesteres aan wat ik je verzoeken mag.

De bediende scheen te aarzelen.

— Ik geloof niet dat mevrouw zich in een toestand bevindt om bezoeken te ontvangen, mijnheer, zeide hij.

— Het spijt mij, maar ik kom in een zaak van dringend belang, hernam Raffles.

Daarop voegde hij er op zachten toon aan toe:

— Zeg aan uw meesteres dat ik om haar bestwil hier kom!

De bediende wierp den bezoeker nogmaals een onderzoekenden blik toe en verwijderde zich toen schoorloetend.

Raffles bleef eenige minuten alleen.

Toen het wachten hem echter te lang duurde, steeg hij de trap op die naar de gaanderij voerde.

Er viel thans een heldere lichtbundel door de groote lantaarn van geel gekleurd glas boven in het koepelvormig dak der vestibule.

Terwijl Raffles de gaanderij op en neer drentelde viel zijn oog op eenige vlekjes op den wijnrooden looper.

Hij bukte zich om ze wat nauwkeuriger te bezichtigen.

Dadelijk richtte hij zich weder overeind.

Er lag een uitdrukking van verbazing op zijn gelaat.

— Kaarsvet! bromde hij zachtjes voor zich uit. En nog wel geheel en al versch! Wat kan dat te beteekenen hebben?

Voor hij zich zelf op die vraag kon antwoorden werd de deur naast hem geopend.

De bediende trad op de gaanderij.

— Mevrouw verzoekt u binnen te komen, maar tevens om het gesprek zoo kort mogelijk te maken — zij is lijdende!

— Dat belooft ik u! antwoordde Raffles.

— Wees dan zoo goed binnen te treden.

De bediende hield de deur voor den bezoeker open en verwijderde zich daarop.

Raffles stond tegenover Jane Potts.

De jonge vrouw was buitengewoon bleek, en haar oogen hadden een starende uitdrukking.

Zenuwachtig wrong zij een klein kanten zakdoekje tusschen de fijne vingers.

Raffles maakte een diepe buiging voor de bleeke, stille vrouw en zeide toen:

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mevrouw, dat ik op dit tragische oogenblik u kom lastig vallen, maar ik geloof werkelijk u van dienst te kunnen zijn!

Jane had eerst onverschillig toegeluisterd, maar op die laatste woorden hief zij eenigszins verbaasd het hoofd op en zag haren bezoeker onderzoekend aan.

— Mij van dienst zijn? herhaalde zij langzaam. Ik meende dat de bediende mij zeide dat gij van de politie waart!

Raffles glimlachte.

— Dat was slechts een krijgslist, mevrouw! Ik vreesde, dat gij mij zeker niet bij u zoudt hebben toegelaten, als ik de eerste bezoeker geweest ware, die u met

zijn betuigingen van leedwezen zou zijn komen hinderen!

De verwondering van de jonge vrouw nam toe.

Zij begreep blijkbaar volstrekt niet, wat deze onbekende bezoeker haar wel kon zeggen hebben.

— Wie zijt gij dan, mijnheer? vroeg zij, terwijl zij de wenkbrauwen fronste.

— Dat zal u aanstonds wel duidelijk worden, mevrouw! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Gij kunt er echter van overtuigd zijn, dat ik alleen ben hier gekomen, om u — en nog iemand anders behulpzaam te zijn!

Het scheen bijna onmogelijk, maar bij deze laatste woorden was Jane nog bleeker geworden.

Zij greep zich aan de leuning van een stoel vast en moeilijk kwam het er uit:

— Wat bedoelt gij, mijnheer?

— Ik bedoel, dat gij u op dit oogenblik in een zeer gevaarlijken toestand bevindt, dat de politie op het punt staat u te arresteeren, op beschuldiging van uwen echtgenoot te hebben gedood, dat mijnheer Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard vast overtuigd is van de schuld van Richard Webster, dien hij als uw medeplichtige beschouwt, en dat de positie van dien jongen man zoo mogelijk nog ernstiger is dan de uwe, daar hij niet wil zeggen, waar hij den nacht van de misdaad geweest is!

Met een kreunenden zucht liet Jane zich op een stoel nedervallen.

Zij bedekte haar bleek gelaat met beide handen en fluisterde toen, nauwelijks hoorbaar:

— Gij hebt gelijk! Wij bevinden ons in een vreeslijken toestand! En toch weet de hemel, dat wij part noch deel hebben in deze afschuwelijke misdaad!

— Dat geloof ik ook gaarne, mevrouw, ging Raffles op ernstigen toon voort. Maar de politie zal er waarschijnlijk heel anders over denken! Zij is namelijk gisternacht niet hier in dit huis geweest — zooals ik!

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden. Jane scheen eerst haar gedachten te moeten verzamelen.

Zij keek Raffles lang achtereen met verwilderden blik aan.

Eindelijk kon zij uitbrengen:

— Wat meent gij toch, mijnheer. Zijt gij hier gekomen om mij in mijn ellende nog te bespotten?

— O, mevrouw! Hoe kunt gij dat denken! riep Raffles uit. Welke ellendeling zou het wagen, een verlaten, in de bitterste beproevingen verkeerende vrouw

te bespotten! Neen, geloof mij! Ik wil slechts uw best-will! Ik wil u redden!

— Maar wat zedet gij dan toch zooeven! Zijt gij hier geweest? Wanneer? Waarom? Wat hebt gij gezien? Wat weet gij? Spreek! Martel mij niet langer!

In plaats van te antwoorden, reikte Raffles Jane de zware tasch over, welke hij nog steeds in de hand hield.

Zijn gelaat was een tintje bleeker geworden, maar er bewoog geen spier op.

— Open die tasch, mevrouw! zeide hij op zachten toon. Daarin zult gij het antwoord op uw vragen vinden!

Jane opende haastig de tasch, maar haar vingers beefden zoo, dat Raffles haar te hulp moest komen.

Toen slaakte de jonge vrouw een onderdrukten kreet van schrik en verbazing.

Zij stak snel de hand in de tasch en keek Raffles strak aan.

— Dus.....? stamelde zij.

— Juist, mevrouw — dus! Ik was hier gister nacht om uw man te berooven van geld, dat hij volgens mij nuttiger kon besteden! Ik was de gemaskerde man, die zich over u heenboog, nadat hij u naar de sofa had gedragen in deze zelfde kamer. Hebt gij wel eens over John Raffles, den Grooten Onbekende hooren spreken?

Jane knikte stom.

— Die ben ik.

Weer ontstond er een vrij langdurig stilzwijgen.

Toen hernam de jonge vrouw:

— En — waarom zegt gij mij dit?

— Omdat ik mij toch behoorlijk aan u moet voorstellen, mevrouw! antwoordde Raffles met een buiging.

— Waarom komt gij mij dit geld teruggeven, dat mij toch nooit geluk zal kunnen aanbrengen?

— Omdat ik geen hyena ben, mevrouw! Dit geld zou mij altijd in de vingers gebrand hebben! En bovendien — als gij mijn diensten wilt aannemen, dan moet ik toch vrij tegenover u staan! Hoewel — heb ik eigenlijk wel het recht, u mijn diensten aan te bieden! voegde hij er op bitteren toon aan toe. John Raffles is immers een inbreker!

Jane maakte een afwerend gebaar.

— Zeg dat niet! zeide zij op gesmoorden toon. Er zijn nog anderen die..... Ik houd er alleen rekening mede, dat gij het geld weder komt terug brengen dat gij hier gister nacht hebt ontvreemd, en dat gij mij wilt helpen! En ik heb reeds zoo menigmaal hooren fluisteren, dat Raffles een edel, opofferend man is, die steeds en overal voor de zwakken en de onbeschermden in de

bres springt, die met volle handen geld geeft aan hen die ellende en gebrek lijden, en die altijd een trouw vriend bleek voor degenen die hun vertrouwen in hem stelden! Welnu, ook ik wil u vertrouwen!

— Ik geloof dat gij daar wel aan doet, mevrouw — en ik dank u, zeide Raffles eenvoudig.

— En wilt gij mij dan nu zeggen, wat gij dezen vreeslijken nacht hebt gezien en gehoord?

— Helaas, mevrouw, niet meer dan gij zelf en waarschijnlijk minder! Tenminste wat de misdaad betreft! Maar daarentegen heb ik in de schrijftafel van uw echtgenoot eenige dingen ontdekt, die u wellicht zeer veel belang zullen inboezemen! Het spijt mij nu achteraf, dat ik ze maar niet liever alle heb megedegenomen en mij heb bepaald tot een enkel stuk.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak en haalde er een verfrommeld stuk papier uit.

— Ziehier, mevrouw. Dit is de bekentenis van uw vader, waarin hij ruim acht jaren geleden verklaarde, dat hij op het kantoor van Thomas Potts, waar hij in dienstbetrekking was, malversaties heeft gepleegd. Ik geloof wel te kunnen begrijpen, waarom uw echtgenoot dit stuk in zijn bezit wilde hebben. Hij wenschte u tot iederen prijs tot zijn vrouw te maken en door dit middel hoopte hij u daartoe te bewegen, ten einde de eer van uwen vader te redden. Heb ik goed geraden?

Jane knikte zwijgend.

Een trek van vertwijfeling en diepe smart gleed over haar wit gelaat.

Zij kreunde zachtjes met gesloten oogen en zeide toen op heeschen toon:

— Het is zoo, mijnheer. Als gij alles wist.....

— Vertrouwt gij mij genoeg, om mij mede te deelen, wat er destijds is voorgevallen? vroeg Raffles zacht.

Jane aarzelde even en zeide toen vastberaden:

— Waarom zou ik u niet alles zeggen, nu gij toch immers dezen aanklagenden brief hebt gevonden, die...

— Dien ik u natuurlijk hierbij ter hand stel, mevrouw, vulde Raffles den zin aan.

— Daarvoor dank ik u van ganscher harte, mijnheer, zeide Jane met tranen in de oogen, terwijl zij Raffles de hand toestak. Er is thans een politieagent daarbinnen, in het particuliere vertrek van mijn man, die in opdracht heeft, de kamer en het bureau te bewaken. Wie weet, zou men dit papier hebben gevonden en dan ware de naam van mijn lieven vader voor altijd geschandvlekt. En nu zal ik vertellen, wat er destijds is voorgevallen.

Zij droogde haar oogen, en begon met haperende stem:

— Mijn vader had een betrekking op het kantoor van Potts als tweede kassier. Gij zult wel weten, dat Potts bankier was in dien tijd?

— Ik wist het, mevrouw.

— Mijn vader had mij zielslief. Ik was zijn eenig kind, en mijn moeder was kort na mijn geboorte overleden. Hij maakte mijn jeugd zoo zonnig als hij maar kon. Ik was zijn oogappel.

Zij wachtte even, als verzonken in de beelden van het vroolijk verleden en vervolgde toen:

— Op mijn achttiende jaar leerde ik... hem kennen. Richard Webster nam dadelijk een groote plaats in mijn hart in. Ik zal u niet vermoeien met u te beschrijven, hoe gelukkig ik toen was. Helaas, dat geluk mocht niet duren. Ik werd ziek. Het was een langdurige ziekte, en die zeer veel geld kostte. Mijn lieve vader zag met doodsangst in het hart, dat ik langzaam wegteerde. Er was redding, maar de kuur zou zeer kostbaar zijn. Mijn vader verdiende slechts een matig loon. En toen — in zijn wanhoop...

— Ik begrijp het, mevrouw, zeide Raffles op zachten toon. Zijn vaderliefde was sterker dan alles.

Jane knikte en opnieuw sprongen tranen in haar oogen.

— Hij had het beheer over een groot gedeelte van de kas. Hij nam er geld uit, in de hoop, dat hij het te kort later weder zou kunnen aanvullen, zonder dat het werd gemerkt. Maar Potts ontdekte de ontvreemding. Hij had mij lief — op zijn manier, dat wist ik reeds lang, ofschoon ik u bezweer, dat ik hem nimmer aanleiding had gegeven, iets van mij te hopen. Hij maakte misbruik van onzen vreeselijken toestand. Hij dreigde, de politie in kennis te stellen van het geval..... en ik ik.....

— Gij hebt u opgeofferd om de eer van uwen vader te redden, en daardoor uw leven verwoest, vulde Raffles den zin aan.

— Zoo is het, zeide Jane op doffen toon. En toch, als ik alles nog eens moest doen, ik ben er zeker van, dat ik niet zou aarzelen.

— En..... Richard Webster?

— Hij was wanhopig, toen hij het hoorde. Hij wilde mij niet eens terug zien, omdat hij niet begreep, wat mij tot dien vreeselijken stap had bewogen — en ik kon het hem immers niet zeggen. Hij vertrok naar Australië. Sedert heb ik hem niet terug gezien, voor enkele dagen geleden, in het Hyde Park, waar het toe-

val ons weder bijeen bracht. Ik schreef hem een kort briefje.

— Dat zich nu in handen van de politie bevindt, zeide Raffles ernstig.

— En dat ons nu misschien ten verderve zal strekken, riep Jane wanhopig uit.

— Niet als ik u mag bijstaan, mevrouw, riep Raffles uit. Zeg mij eens, gij hebt Richard misschien tijdens uw huwelijk geschreven?

Een vlammend rood bedekte voor korten tijd de bleeke wangen van de jonge vrouw.

Toen knikte zij bevestigend.

— Eenige keeren. Een wederzijdsche vriend had mij zijn adres gegeven.

— In die brieven hebt gij hem zeker de ware toedracht uiteengezet?

— Ja.

— En, heeft hij u geantwoord?

— Ja. Zijn brieven hebben mij echter nooit bereikt.

— Dat is geen wonder, mevrouw. Uw brieven zoowel als de zijne liggen in de tafel van Thomas Potts.

— Wat zegt gij daar? Dus hij... O, die ellendeling. Het was dus niet genoeg, dat hij mijn leven tot een hel heeft gemaakt, hij heeft mij ook voortdurend bedrogen. Hij heeft mij in den waan gelaten dat de vriend uit mijn jeugd mij geheel vergeten had. Ik weet dat het vreeselijk is om zoo over een doode te spreken, maar... ik kan het niet verzwijgen.

Opgewonden en handenwringend liep de ongelukkige jonge vrouw de kamer op en neder.

Raffles volgde haar met de oogen en vroeg toen met een klank van medelijden in zijn stem:

— Hebt gij gisteren over die brieven in het geheel niet gesproken?

— Zeker! Wij konden ons echter in het geheel niet begrijpen waarom die brieven niet waren terecht gekomen! Mijn man bemoeide zich echter niet met mijn correspondentie, voegde zij er op bitteren toon aan toe.

Plotseling bleef zij voor Raffles stilstaan en riep op een toon van den uitersten angst:

— En nu hebben zij hem gevangen genomen! Zij zullen hem voor den rechter sleepen! En zij zullen hem veroordeelen, want de bewijzen tegen hem wegen al te zwaar!

— Stel u gerust, mevrouw, zeide Raffles. Ik geloof toch niet dat het zoo ver zal komen! Wilt gij mij eenige vragen beantwoorden?

— Vraag wat gij wilt — als gij er slechts in slaagt hem te bevrijden!

— Welnu dan — hoe laat is Richard Webster gisteravond hier gekomen?

— Omstreeks half elf!

— Was uw man toen thuis?

— Neen! Hij had mij gezegd dat hij pas om een uur zou thuis komen, wat wel iets buitengewoons is! Meestal liet hij mij volkomen onkundig van zijn doen en laten. Maar hij kwam veel vroeger thuis dan ik verwachtte. De tijd was voorbijgesneld zonder dat wij het bemerkten. Daar ik om niets ter wereld wilde dat mijn echtgenoot Richard zou zien, zoo smeekte ik hem, daar ik mijn man reeds op de gaanderij hoorde, op het balkon te gaan staan.

— En deed hij dat?

— Hij weigerde eerst, maar toen ik uitriep dat hij mijn leven anders zeker nog ondragelijker zou maken, gaf hij aan mijn smeekbede gehoor.

Hij dacht even na en vroeg toen verder:

— Wist hij iets van uw offer?

— Neen, mijnheer — dat is het eenige geheim dat ik voor hem had. Want dan had ik immers ook die vreeselijke zaak moeten vertellen waarbij mijn vader betrokken was!

— Uw man is toen zeker hier binnengetreden?

— Ja.

— Koesterde hij eenigen argwaan?

— Dat heb ik niet kunnen bemerken. Hij was zeker met vrienden uitgeweest, en.....

— Ik begrijp het, mevrouw, zeide Raffles haastig. Heeft hij zich toen aanstonds ter ruste begeven?

— Neen. Hij bleef nog tamelijk lang in het vertrek en vertelde mij iets van oude vrienden die wij jaren geleden op een reis hebben leeren kennen en die hij bij toeval weder ontmoet had.

— En al dien tijd stond Webster op het balkon?

— Dat moest wel, mijnheer! Maar ik wist niet beter of hij was reeds naar beneden geklommen.

Raffles keek verbaasd op.

— Naar beneden geklommen?

— Ja. Ik had des avonds zelf de kleine loods geopend in den tuin waarin een ladder ligt.

— Dus — Richard Webster is niet door de voordeur binnengekomen maar over het balkon?

Jane knikte, terwijl ook nu een donkere blos in haar bleeke wangen opsteeg.

— Ik wilde niet dat de bedienden hem zouden zien, zeide zij toen zachtjes. Ik ontmoette hem bij toeval in Hydepark. Ik meende bijna te bezwijken van vreugde, toen ik hem zoo plotseling weder zag. Hij was pas in Engeland aangekomen en hij was voornemens reeds over eenige dagen weder te vertrekken. Maar hij smeekte mij, hem nog voor zijn vertrek een onderhoud te willen toestaan. Ik gaf hem den sleutel van een kleine zijdeur, die op den tuin uitkomt, vroeg hem zijn adres en beloofde hem te zullen schrijven wanneer hij mocht komen. Dit alles moest zeer snel in zijn werk gaan, want mijn man was reeds een honderd passen voor mij uit. Hij had reeds eenige malen naar mij omgekeken en vroeg wie die heer was met wien ik sprak. Ik heb hem toen maar iets op de mouw gespeld!

Raffles wreef zijn kin.

De zaak begon er voor den jongen Webster hoe langer hoe donkerder uit te zien!

— Zou hij dan misschien werkelijk de dader zijn geweest? zoo vroeg Raffles zich af.

Hij keek de jonge vrouw onderzoekend aan en vroeg:

— Geen van de bedienden wist dus dat Webster in huis was?

— Neen. Ik wachtte bij het balkon en opende de deur zoodra ik gerucht hoorde.

— Wat deed gij nadat uw man zich verwijderd had?

— Ik begaf mij op mijn beurt ter ruste.

— Gij waart dus overtuigd dat Webster was heengegaan?

— Ja zeker. Ik had hem nog toegefluisterd dat hij den volgenden morgen om tien uur in Hydepark moest komen. In Rotten Row zou ik hem dan ontmoeten.

Zij wrong de kleine handen en riep op jammerenden toon:

— O, was hij toch maar heen gegaan.

Raffles keek haar vol verbazing aan.

Wat ging er toch in haar om?

HOOFDSTUK IX.

Wie is de dader?

— Hoe laat was het toen gij u teruste begaaft?
 — Het moet omstreeks twee uur in den nacht zijn geweest.

— Kon Webster hooren wat er in het vertrek gesproken werd?

— Dat is zoo goed als uitgesloten. De ramen waren dicht en er hangen zeer dikke gordijnen voor.

De jonge vrouw scheen zich even te bedenken.

Haar mond was krampachtig getrokken.

Toen antwoordde zij op aarzelenden toon:

— Ik werd eensklaps wakker door het geluid van brekend glas. Verschrikt en nog half slaperig kwam ik overeind en nu hoorde ik hoe de deur van het boudoir die op de gaanderij uitkomt geopend werd. Haastig schoot ik een peignoir aan en snelde op mijn beurt naar de gaanderij.

— Verschoon mij dat ik u in de rede val, mevrouw, zeide Raffles haastig. Maar hebt gij soms een kaars aangestoken?

— Een kaars, waartoe zou ik dat gedaan hebben? Ik heb natuurlijk het electriche licht aangestoken!

— Ik dank u. En wat zaagt gij toen op de gaanderij?

— Ik zag — ik zag het lichaam van mijn man dwars over de galerij liggen; vlak bij hem stond Richard Webster met een kleine revolver in de hand, die nog rookte.....

— En toen meendet gij.....? riep Raffles verbaasd uit. Dus mevrouw ook gij gelooft dat Webster de daad heeft gepleegd!

Met een wild gebaar schudde de jonge vrouw ontkenmend het hoofd.

— Neen mijnheer! duizendmaal neen, ik geloof het niet! Maar wat er dan gebeurd moet zijn! Ik weet het niet! Ik weet het niet! Er was behalve hem niemand op de gang!

— Wat zeide Richard Webster?

— Hij zeide niets! Hij stond daar met bleek gelaat. Ik liet hem trouwens den tijd niet om iets te zeggen! Het was alsof ik door een onzichtbare macht gedwongen werd om te doen hetgeen ik toen deed! Ik nam hem de revolver af en drukte die in de rechterhand van mijn man, in de opwinding vergetend dat hij

linksch was. Daarop greep ik Richard bij den arm en trok hem het boudoir weder in: „Red je, om Godswil! Om Gods wil red je!” riep ik hem toe. Ik duwde hem naar het raam waarvan de ruit gebroken was en zag hoe hij snel over het balkon klom en verder langs het latwerk van den klimop naar beneden.

— Hebt gij de jongelieden aan de overzijde van den tuin gezien?

— Daarvan heb ik maar een zeer vagen indruk.

— Het schot hebt gij dus niet gehoord?

— Neen mijnheer. Maar dat is niet zeer te verwonderen, want de deur is dicht, en het was slechts een kleine revolver van een goedkoop maaksel.

— Hebt gij die revolver ooit in het bezit van uw man gezien?

— Neen, mijnheer. Potts had steeds een Colt in de lade van zijn tafel, en hij zou zeker niet zulk een goedkoop menigmaal weigerend wapen hebben aangeschaft.

— Maar dan is het toch waarschijnlijk dat ook Richard Webster, een veelbereisd man, die niet zou hebben gedaan, riep Raffles uit.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Kunt gij u volstrekt niet voorstellen, mevrouw, wat uw man op dat uur daar kwam doen?

— Ik heb er niet het minste vermoeden van!

— Maar daar valt mij iets in! riep Raffles uit. Misschien had hij zich nog niet ter ruste begeven, en het is volstrekt niet onmogelijk dat hij mij en mijn metgezel heeft bezig gehoord.

— Dat kan inderdaad zeer goed zijn geschied, mijnheer, riep Jane uit.

— Zeg mij eens — had uw man een kandelaar bij zich?

— Neen. Zijn electriche zaklantaarn lag naast hem. Maar de politieagent zegt dat zij niet gebrand kan hebben, want de kleine batterij was geheel uitgeput.

— Maar — heeft Richard Webster misschien dan een kaars gebruikt?

— Ook niet, mijnheer! Wilt gij mij niet zeggen waarom gij mij dat vraagt? voegde zij er verwonderd aan toe?

— Zeker wil ik dat! Gij moogt er echter in het ge-

heel niet over spreken — ik heb zoeven op de gaanderij voor de deur een paar blijkbaar nog geheel versche vlekken ontdekt, die van kaarsvet afkomstig bleken te zijn.

De jonge vrouw slaakte een uitroep van verbazing.

— Hoe is dat mogelijk? riep hij uit. Voor zoover ik weet worden er in het geheele huis geen kaarsen gebruikt.

— Ook niet door de bedienden?

— Zij hebben allen electrisch licht in hun kamer!

— Maar toch zeker ook wel een kandelaar?

— Dat geloof ik ten minste wel!

Raffles verzonk in gepeins.

Hij had het hoofd gebogen en de kin in de hand begraven.

Zoo bleef hij eenigen tijd zitten.

Toen hief hij met een ruk het hoofd weer op en zeide:

— Ik geloof nu wel dat ik weet wat ik weten wil, mevrouw! Ik kan uw verklaringen nog met mijn eigen ervaringen aanvullen! Toen gij door het rinkelen van het glas uit uw slaap werd opgeschrikt was het schot reeds gevallen! Mijn metgezel en ik hebben de geluiden duidelijk gehoord! Het staat dus vast dat Webster pas de ruit heeft ingeslagen toen hij het schot hoorde. Het is duidelijk dat hij de misdaad onmogelijk kan hebben gepleegd.

Jane slaakte een kreet van vreugde en haar oogen schitterden.

— Maar als gij dat voor de politie verklaart, dan moeten zij Richard onmiddellijk vrijlaten! riep zij uit.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ongetwijfeld mevrouw! Hieraan is echter slechts het kleine bezwaar verbonden dat ik dan aan de politie zou moeten verklaren wat ik hier kwam doen!

— Dat is waar — dat had ik vergeten! zeide de jonge vrouw op zachten toon.

— O, het zou niet veel te beteekenen hebben, mevrouw, want ik geloof wel te mogen verzekeren, dat mijnheer Baxter niet lang in het onbetwistbare bezit van John Raffles zou blijven! Maar voor ik tot dit paardenmiddel over ga wil ik eerst eens beproeven of wij den moordenaar niet op een andere wijze kunnen ontdekken.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, mijnheer, dat gij ten allen tijde op mij kunt rekenen, riep Jane uit, terwijl zij Raffles de hand toestak. Gij zijt in waarheid een edel man.

Toen voegde zij er op zachten toon aan toe, terwijl haar lippen trilden.

— Zoudt gij — zoudt gij uw beroep niet willen laten varen?

— Neen mevrouw! antwoordde Raffles op harden toon. Zoo lang er nog overdadig rijke lieden zijn, die het geld bij volle handen wegwerpen aan allerlei onnutte zaken, zoo lang er naast de onzinnigste weelde nog de bitterste armoede heerscht, zoolang er tienduizenden zijn die zich in overdaad rondwentelen tegenover miljoenen die nauwelijks genoeg hebben om niet van honger om te komen, zoolang zal John Raffles als wreker van de verongelijken, de ellendigen en de ontferden dezer aarde optreden!

Raffles had deze woorden met vlammeende oogen uitgesproken.

Maar dadelijk herkreeg zijn gelaat zijn gewone kalmte weder.

Hij maakte een buiging voor Jane, en hernam op hoffelijken toon:

— Ik zal u thans niet langer lastig vallen, mevrouw, en eens een kijkje in het huis gaan nemen, maar eerst zou ik nog graag antwoord hebben op deze paar vragen: Zijn alle bedienden reeds lang in huis?

— Slechts een, de oude Galworth is hier sedert mijn huwelijk, de anderen zijn er tusschen de twee en de drie jaren. Wij moesten vaak van bedienden verwisselen, want slechts weinigen konden het hier lang uithouden.

— Brachten zij allen goede getuigenissen mede?

— Ja, zij waren ons allen bezorgd door een verhuurkantoor met een zeer goede reputatie.

— Dank u, mevrouw, daaraan heb ik voorloopig voldoende.

— En — denkt gij dat ook ik gevaar loop om te worden gearresteerd? vroeg de jonge vrouw met aarzelende stem.

— Als gij de waarheid kunt verdragen, mevrouw — het zou mij niets verwonderen als men daartoe op Scotland Yard overging. Men heeft uw briefje aan Webster gevonden, en als men daarginds weet dat hij de daad pleegde, dan moet men ook wel meenen dat gij zijn medeplichtige zijt geweest!

— Afschuwelijk! kreunde de ongelukkige jonge vrouw. En ik kan niet meer ontvluchten, want het huis wordt bewaakt!

— O, als dat het eenige is, riep Raffles minachtend uit. Als gij dit huis wilt verlaten en u in veiligheid stellen, dan behoef gij het slechts te zeggen! Ik zou wel eens willen zien dat een agent mij tegen hield.

— O, als gij mij hier kondet weghalen, dan zou ik

u eeuwig dankbaar zijn! Laten zij dan maar denken dat ik gevluht ben en daardoor schuld beken. Ik wil niet langer in dit vervloekte huis blijven dan noodzakelijk is.

— En waar zoudt gij dan henen willen gaan, mevrouw, als ik vragen mag?

— Ik heb bloedverwanten te Dover! Zij zullen mij zeker gaarne willen huisvesten, totdat Richard weder op vrije voeten is gesteld. En daartoe zal men toch over moeten gaan, nietwaar? O, zeg mij dat zij hem spoedig in vrijheid zullen stellen.

— Ik hoop het van ganscher harte, mevrouw, maar helaas — ik vrees dat men op Scotland Yard al te zeer van zijn schuld overtuigd is, alvorens de werkelijke dader gevonden is en bekend heeft! Wij moeten dien dader vinden, dat is alles wat ons te doen blijft!

— En als hij niet gevonden wordt? kreet de jonge vrouw.

— Als hij niet wordt gevonden, mevrouw, ja, en de justitie zou werkelijk Richard Webster als de schuldige veroordeelen, dan geef ik u de verzekering, dat ik niet eerder zal rusten alvorens zijn proces werd herzien! En als dat nog niet mocht baten, dan zou ik hem wel uit de gevangenis weten te bevrijden. Ik beschik over zeer machtige middelen, daarvan kunt gij u verzekerd houden. Maar ik geloof stellig dat het daartoe niet zal behoeven te komen. Wij moeten en zullen den dader vinden. Gij vertrouwt mij echter ten volle?

— Dat doe ik, mijnheer!

— Welnu, laat mij dan maar begaan. Maar allereerst zal ik u uit dit huis brengen. Gij kunt dan doen wat gij wilt en wat u het beste voorkomt. Maar laat mij in ieder geval uw adres, zoodat ik u kan waarschuwen wanneer die ezels van Scotland Yard uw spoor soms mochten hebben teruggevonden.

De jonge vrouw nam een klein stukje papier van haar schrijftafel en schreef er haastig eenige woorden op.

Daarop stak zij hem het papier toe.

Raffles vouwde het op en stak het in zijn binnenzak.

— Dank u, mevrouw! Wees nu zoo goed u te kleeden, want wij zullen dit huis verlaten.

— En denkt gij dat dat zoo gemakkelijk zal gaan?

— O ja! Alleen zult gij geen bagage kunnen meenemen! Gij kunt echter zooveel geld medenemen als

gij wilt en ik herhaal u, dat uw afwezigheid slechts van korten duur zal zijn!

Jane wierp Raffles eenen dankbaren blik toe.

Daarop begaf zij zich naar haar slaapkamer om haar mantel en haar hoed te halen.

Een oogenblik later keerde zij weder terug.

— En nu zal ik u moeten verzoeken een weinig te veinzen, mevrouw, zeide Raffles. Het moet den schijn hebben alsof ik u naar het politiebureau breng.

— Dat zal mij niet zoo moeilijk vallen, mijnheer — ik heb in dit huis zoo menigmaal moeten veinzen! zeide Jane op bitteren toon.

— Nu, laat ons dan gaan!

Raffles opende de deur voor de jonge vrouw en liet haar voor gaan.

Zij daalden de trap af naar de vestibule en schreden naar de huisdeur.

Daarvoor stond de agent nog steeds getrouw op post.

Hij keek verbaasd toen hij den gewaanden detective en de jonge vrouw ontwaarde.

— Deze dame moet mij naar het politiebureau volgen, agent, zeide Raffles op gewichtigen toon. Ik heb alle redenen om te gelooven dat zij meer van de zaak weet, dan zij voorgeeft.

— Dat heb ik altijd wel gedacht, mijnheer, riep de agent uit. Iedereen heeft zoo zijn eigen meening over een misdaad, nietwaar?

— Goed opgemerkt, zeide Raffles goedkeurend.

Hij had reeds een huurauto gewenkt en hielp Jane bij het instappen.

Met luider stem had Raffles den chauffeur toegeroepen:

— Naar Scotland Yard!

Maar nauwelijks was de auto uit het gezicht van den agent of Raffles tikte tegen de voorruit, stapte uit zoodra de wagen stilhield en zond den chauffeur weg.

Vervolgens riep hij een tweede auto aan en zeide vervolgens op zachten toon tot de jonge vrouw:

— De chauffeur zal u naar het Victoriastation brengen, over een half uur vertrekt er een trein naar Dover! Wat mij betreft — ik keer aanstonds terug om het onderzoek voort te zetten!

Nog een handdruk — een dankbare blik — en spoedig was de auto uit het gezicht verdwenen.

HOOFDSTUK X.

Het raadsel opgelost.

Raffles keerde aanstonds terug naar het huis dat hij zooeven verlaten had.

De agent keek hem verbaasd aan.

— Zoo spoedig al terug, mijnheer? vroeg hij.

— Wij zijn een politieauto tegengekomen en daaraan heb ik mijn vrachtje overgedaan, antwoordde Raffles lachend. Ik moet hier mijn onderzoek voortzetten!

Hij belde weder aan en werd door denzelfden bediende toegelaten.

Ook deze man keek hem verwonderd aan.

Raffles nam daar echter in het geheel geen notitie van, maar liep regelrecht door naar het vertrek waar hij zooeven vertoefd had.

Daar liet hij zich op de sofa nedervallen en verzonk in diep nadenken.

Toen stond hij op en begon langzaam met de armen op den rug het sombere vertrek op en neer te loopen.

Toen opende hij de deur weder en trad op de gang.

Hij bukte zich om de vetvlekken van de kaars wat nader te onderzoeken.

Hij kon slechts met moeite een kreet onderdrukken: de vetvlekken waren verdwenen!

— Ei ei! mompelde Raffles in zichzelf. Daar hebben wij al weer wat nieuws! De vlekken zijn weggemaakt! En waarschijnlijk door denzelfden man die ze gemaakt heeft! Zou die wellicht ons gesprek hebben afgeluisterd. Dat is niet waarschijnlijk, want dan zou immers de opruiming van die vlekken geen doel meer gehad hebben als ik toch reeds alles wist! Neen, de dader heeft die vlekken gezien en zich gehaast, ze weg te krabben uit vrees dat zij hem wellicht zouden verraden! Dat moet dan gebeurd zijn gedurende de twintig minuten, welke ik buitenshuis heb doorgebracht.

Raffles liep de gaanderij eenige malen op en neer.

(Toen stond hij plotseling stil.

— Ik ben een groote ezel. De dader moet zich dan op dit oogenblik in dit huis bevinden, ten minste als de agent voor de deur niemand heeft laten passeeren.

Hij haastte zich naar beneden.

De agent stond nog altijd op post.

— Zeg mij eens, vriendlief, er heeft toch niemand

het huis verlaten nadat ik met Jane Potts vertrokken was?

— Wel neen, mijnheer.

— Zoo, dan is het goed. Let er op dat er ook niemand vertrekt.

— Daar zal ik wel heilig voor oppassen. Ik heb stellige bevelen om niemand te laten passeeren.

— Goed zoo. Aan die bevelen moet je je strikt houden.

Raffles sprong de trap weder op en trad nu het werkvertrek binnen na op de gesloten deur te hebben geklopt en zijn kwaliteit te hebben genoemd.

Aan den agent die daar op wacht stond, deed hij de vraag of hij niet op de gang had hooren loopen.

De man antwoordde bevestigend.

— En wat heb jij toen gedaan? vroeg Raffles kalm. Zijt gij toen gaan kijken?

De agent trok een onnoozel gezicht.

— Wel neen, mijnheer, waarom zou ik dat gedaan hebben? Ik heb bevel gekregen om op te passen dat hier niets ontvreemd wordt en aan dat bevel houd ik mij. Maar wat op de gang geschiedt, daarmee heb ik niets te maken.

Raffles haalde de schouders op.

Een minachtend lachje speelde om zijn lippen.

— Niets beter dan de rest, bromde hij in zich zelf.

Toen zeide hij op luiden toon:

— Nu dan zal ik wel eens verder zien.

Hij verliet het vertrek weder en hoorde hoe de agent den sleutel weder in het slot omdraaide.

Hij wreef zich even over de kin en bromde toen in zich zelf:

— Er zal niets anders op overschieten, ik zal het geheele huis moeten doorzoeken. De bedienden zijn allen hier gebleven. Dat staat in ieder geval vast.

Hij liep de gaanderij weder af tot aan de trap en daalde deze af.

Hij kende het huis reeds zoo goed dat hij slechts weinig moeite had om het bediendenvertrek te vinden.

Dit bevond zich naast de groote keuken, gelijkvloers

Hij klopte op de deur van dit vertrek en trad binnen, zonder het antwoord af te wachten.

Aan de groote witgeschuurde tafel in het midden zat een zestal bedienden, drie mannen en drie vrouwen, die hij in een levendig gesprek scheen te storen.

In een hoek zat de oude John Galworth, die geen deel aan het gesprek scheen te hebben.

Bij het binnentreden van den vreemdeling keken alle bedienden verschrikt en verlegen op.

Toen vroeg een hunner:

— Wie zijt gij, mijnheer, en wat wilt gij?

— Ik ben van Scotland Yard, zeide Raffles eenvoudig, terwijl hij zijn blikken van den een naar den ander liet dwalen, en ik kom hier om onderzoek te doen in de zaak die gij allen wel zult kennen.

Er heerschte een stilte als van het graf in het ruime vertrek na deze woorden.

De bedienden wierpen elkander een schuwen blik toe.

Maar geen hunner antwoordde.

Raffles trad eenige stappen voorwaarts en vroeg toen:

— Hoeveel bedienden zijn hier in huis?

— Zeven mijnheer, antwoordde een dienstmeisje.

— Gij zijt dus nu voltallig? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer.

— Is het waar, dat het personeel in dit huis nog al vrij dikwijls vernieuwd werd? vervolgde Raffles.

— Ja, mijnheer, en dat is geen wonder, antwoordde nu een van de mannelijke bedienden. Men mag van de dooden geen kwaad spreken, wordt er gezegd, maar ofschoon onze meester op de vreeselijkste manier aan zijn einde is gekomen — hij was een bruto en een onmenschen voor zijn jonge en lieve vrouw.

— Dat heb ik meer hooren zeggen, merkte Raffles droogjes op.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Wie uwer is het langst hier?

De bediende die zooeven gesproken had knikte in de richting waar Galworth zat.

— Die daar, mijnheer, antwoordde hij. De oude Galworth is reeds acht jaren bij Thomas Potts in dienst geweest. Hoe hij het al dien tijd heeft uitgehouden, mag de duivel weten.

Raffles keek den ouden bediende aan.

Galworth was buitengewoon bleek en zat met voorovergebogen hoofd.

Blijkbaar lette hij in het geheel niet op hetgeen er om hem heen voorviel.

Toen scheen Raffles plotseling iets in te vallen.

— Zeg mij eens, vroeg hij, hoe lang zit gij hier reeds met zijn allen bijeen?

— Minstens drie uren, mijnheer, antwoordde het dienstmeisje van zooeven.

— Zijt gij al dien tijd hier geweest? Heeft geen uwer al dien tijd het vertrek verlaten?

Twee of drie stemmen riepen te gelijk: Alleen de oude Galworth is omstreeks een kwartier weg geweest. Hij zeide dat hij zich niet heel wel bevond.

Raffles keek den ouden man aan.

Inderdaad zag de bediende er zeer slecht uit.

Zijn wangen waren ingevallen, zijn oogen stonden dof en zijn handen schenen te trillen.

Raffles trad op hem toe en zeide op zachten, ernstigen toon:

— Volg mij eens, vriend.

De anderen keken verwonderd op, ofschoon zij niet goed verstaan hadden wat Raffles vroeg.

Want de oude Galworth stond met moeite van zijn bank op en keek Raffles met een half schuwen, half smeekenden blik aan.

Het volgende oogenblik hadden de beide personen het vertrek verlaten.

— Breng mij eens naar uw kamer! beval Raffles zoodra zij buiten waren.

Zwijgend begon de oude man de trappen te beklimmen.

Nu en dan stond hij hijgend stil om op adem te komen.

Maar eindelijk bereikten zij toch een kleine kamer, op de bovenste verdieping gelegen.

De oude bediende opende de deur van het hokje en liet Raffles binnentreden.

Deze wierp een snellen blik om zich heen.

— Gij hebt hier electricisch licht, naar ik zie.

Galworth knikte zijwend.

— Maar gij gebruikt toch somtijds ook een kaars? vervolgde Raffles, terwijl hij op een kandelaar wees, waarin een half verbruikte kaars, die op een klein nachtkastje stond.

Weer knikte de oude man.

Toen zeide hij op doffen toon:

— Soms lijd ik 's nachts aan hevige krampen, dan sta ik wel eens op om het slaapkamertje te verlaten — en dan gebruik ik een kaars.

— Deze kaars schijnt nog al gedropen te hebben, vervolgde Raffles, terwijl hij op de dikke klonters wees, die aan de kaars waren vastgebakken.

— Dat is wel mogelijk, mijnheer, antwoordde de

bediende terwijl zijn oogen met een angstigen blik op het gelaat van zijn ondervrager gericht waren.

— Hebt gij gisternacht ook last van uw krampen gehad?

— Waarom — waarom vraagt gij dat, mijnheer? vroeg Galworth, terwijl hij zich aan een stoelleuning vastgreep.

— Omdat ik daar op uw pantalon een paar kleine stukjes kaarsvet zie. Die zult gij er wel niet overdag op gekregen hebben.

— Ja, nu ik mij bezin, ik heb gisterennacht de kaars opgestoken, stamelde Galworth.

— En waar zijt gij toen heengegaan? vervolgde Raffles zonder zijn onverbiddelijken blik van het gelaat van den ouden man af te wenden.

Er volgde geen antwoord.

— Zijt gij misschien — de trap afgedaald?

— Dat — dat is niet onmogelijk!

— Wellicht tot aan de gaanderij van de eerste verdieping?

— Ik weet het niet — neen, ik geloof niet dat ik zoo ver geweest ben!

— Gelooft gij waarlijk? Maar waarom hebt gij dan zoeven de kaarsvlekken weggemaakt die zich daar op het roode loopgoed bevonden?

De uitwerking van deze weinige woorden was vreeselijk.

Het gelaat van den ouden bediende vertrok op een akelige manier.

Zijn wit haar scheen te berge te rijzen en hij liet een doffen kreunenden kreet hooren.

Zijn handen zochten naar een steunpunt en hij zou zeker gevallen zijn als Raffles niet snel was toegetreden en hem in zijn sterke armen had opgevangen.

Hij geleidde de wankelende gedaante naar een stoel en zeide toen op zachten, dringenden toon:

— Dus — gij waart het?

Galworth knikte, liet toen het hoofd in de handen zakken en barstte in rauw snikken los.

— Maar — waarom dan toch? Gij ziet er volstrekt niet uit als een dief of een roover?

— Dat ben ik ook niet — dat weet God, mijnheer! riep Galworth terwijl hij zijn verwrongen betraand gelaat naar Raffles ophief.

— Dus gij deed het niet om hem te berooven?

— Dat zweer ik u! Ik deed het uit — wraak! uit wraak!

— Uit wraak? herhaalde Raffles verwonderd. Kom,

vertel het mij, weerhoudt mij niets — dat zal uw voordeel zijn!

De bediende keek verbaasd op.

Waarschijnlijk had hij een geheel andere behandeling van den politiebeambte verwacht.

Toen antwoordde hij op zachten toon:

— Gij zijt een schrander man, mijnheer en gij hebt het spoedig ontdekt, maar ik geloof ook wel dat het op mijn gelaat te lezen was! Ik had het zeker niet veel langer verborgen kunnen houden. Ik voel dat mijn einde nadert — ik zal toch niet lang meer te leven hebben — ik zal u alles vertellen!

Een rauwe hoest deed zijn borst trillen.

Raffles liet hem zwijgend een glas water leegdrinken.

En toen deed de oude man het volgende verhaal; aangrijpend in zijn korthed:

— Het is waar dat ik acht jaren in zijn dienst was, mijnheer. Ik ben weduwnaar. Mijn vrouw stierf slechts weinige jaren na de geboorte van mijn eenigst kind, een allerliefst dochttertje, dat ik als het ware aanbad. De jaren vervlogen en mijn liefde voor haar nam steeds toe. Zij groeide op, bevallig en rein als een witte roos. Zij vatte liefde op voor een braven jongeman en zij zouden binnenkort in het huwelijk zijn getreden. Maar toen kwam hij, die Satan, in het spel! Op een tuinfeest van onze bediendenvereniging ontmoette hij haar..... O, als ik alles had kunnen voorzien, dan had ik hem op dien avond zeker de hersens ingeslagen, zoo waar ik hier zit!

Galworth wischte zich met een zakdoek het zweet van zijn voorhoofd en vervolgde toen op doffen toon:

— Ik zal het niet te lang maken, mijnheer. De elendeling wist haar in zijn netten te lokken — en de gevolgen bleven niet uit! Vol angst en wroeging, tot wahoop gedreven door hetgeen haar te wachten stond, gemarteld door haar berouw, liep mijn arm kind het water in!..... Dat was een paar dagen geleden. Zij had een paar woorden aan mij achtergelaten — en dat was alles! Wat er toen in mij omging kan ik u niet beschrijven! Ik was krankzinnig van smart en woede. Maakt het uur van mijn wraak zou spoedig slaan! Gisternacht, toen ik mij slapeloos op mijn bed heen en weder wentelde, meende ik in huis eenig gerucht te hooren. Ik hield zielsveel van de jonge mevrouw, en daar ik aan inbrekers dacht, stond ik op, stak een kaars aan en verliet dit vertrek. Het noodlot voerde den schurk regelrecht in mijn armen! Ook hij was waarschijnlijk gewekt door eenig rumoer. Op de gaande-

rij kwamen wij tegenover elkaar te staan. Als hij toen niet dronken was geweest en mij niet ruw en spottend had aangesproken — God weet het, of ik zelfs toen wel gedurfd zou hebben! Maar hij trad op mij toe en fluisterde eenige schimpwoorden..... Ik schoot... Ik zag hem vallen en ijde toen weg alsof de Booze mij op de hielen zat. En dat is mijn verhaal, mijnheer. Neem mij nu maar gevangen!

Raffles had zwijgend geluisterd.

Een oneindig medelijden met den armen ouden man, wiens leven vergiftigd was door een nietswaardigen schurk, sloop in zijn hart.

Hij legde hem de hand op den schouder en zeide toen op zachten toon:

— Gij hebt van mij niets te vreezen, mijn vriend. Ik heb mij slechts in dienst gesteld van de arme vrouw die acht jaren lang uw meesteres is geweest en wiens vriend uit haar jeugd thans in de gevangenis zucht, terwijl hij toch geheel onschuldig is. Gij hebt veel goed te maken, omdat gij uw eigen rechter zijt geweest en omdat er om uwentwille onschuldig een man in de gevangenis is opgesloten. Ik zie daar papier op

die tafel liggen — daar staat pen en inkt! Ga daar zitten en schrijf op wat gij mij zooeven bekend hebt! Zet er vervolgens uw naam onder.

De oude bediende gehoorzaamde ondanks zichzelf.

Een kwartier lang kraste zijn pen langs het papier. Toen stak hij het Raffles toe.

Deze las de bekentenis van den ouden bediende door en zeide toen op zachten toon:

— Ik dank u. Gij hebt uw plicht gedaan. Gij zijt een oud man, en misschien zijn uw dagen spoedig geteld. Gij zijt reeds vreeselijk gestraft door het verlies van uw lieve dochter, ik wil u niet aan den rechter overleveren — gij zijt vrij!

De oude bediende keek Raffles even met een schurwen blik aan.

Toen liet hij zich voor hem op de knieën vallen en kuste hem de hand, voor hij het kon beletten.....

Eenige uren later was de schuldbekentenis in handen van Scotland Yard en bevond John Galworth zich aan boord van een schip dat hem naar de Nieuwe Wereld overbracht.

De volgende aflevering (No. 243) bevat:

De groote Goochelaar.

